

ΜΙΚΡΗ
ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ
ΑΝΕΚΔΟΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΣΑΤΙΡΙΚΗΣ
ΠΟΙΗΣΗΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΠΑΔΙΟΧΟΣ

ΑΘΗΝΑ 2020

Μικρή Ανθολογία Σύγχρονης
Ανέκδοτης Ελληνικής
Σατιρικής Ποίησης
Συγκεντρωτικός Τόμος
© Βαγγέλης Παπαδιόχος
Ιούνιος 2020

Σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 2121/1993 περί πνευματικής ιδιοκτησίας, απαγορεύεται η αναδημοσίευση, μερική ή ολική, καθώς και η κατά παράφραση ή διασκευή, αναπαραγωγή του περιεχομένου του παρόντος βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη άδεια από τον συγγραφέα.

Το έργο αυτό διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY_NC_ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/).

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Πηγή εικόνας εξωφύλλου:

<https://ccsearch.creativecommons.org/photos/74cd6429-00bd-4f33-9252-e7610c202ecf>

Ο παρών τόμος συγκεντρώνει όλα τα ποιήματα που παρουσιάστηκαν στις τρεις μικρές ανθολογίες που προηγήθηκαν και δημοσιεύτηκαν τμηματικά στο www.openbook.gr, με επιπλέον υλικό από δύο ακόμα ποιητές.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο ασυνήθιστα μακροσκελής τίτλος αυτού του μικρού βιβλίου προσδιορίζει επακριβώς τα βασικά του συστατικά στοιχεία.

Πρόκειται πρώτον, για μια μικρή ποιητική ανθολογία που περιορίζεται στη σταχυολόγηση λίγων αντιπροσωπευτικών δειγμάτων από πέντε μόλις ποιητές. Κατά την γνώμη του γράφοντος, κάθε ποιητική ανθολογία που εκδίδεται στη σημερινή εποχή των ξέφρενων ταχυτήτων και του περιορισμένου ελεύθερου χρόνου είναι προτιμότερο να εστιάζει στην επιλεκτική ανάδειξη των κυριότερων ποιοτικών χαρακτηριστικών μιας μικρής ομάδας ποιητών με αρκετά κοινά στοιχεία και όχι στη συσσώρευση όσο το δυνατόν περισσότερων, αμφιβόλου ποιότητας, στιχουργημάτων, η συσχέτιση των οποίων με τους δημιουργούς τους καθίσταται, εκ των πραγμάτων, σχεδόν αδύνατη μετά την πρώτη ανάγνωση.

Δεύτερον, είναι μια ανθολογία σύγχρονη, με την έννοια ότι σε αυτή παρουσιάζονται ποιητές νέοι ηλικιακά - ήτοι γεννημένοι από το 1980 και έπειτα - με ποιήματα γραμμένα κατά την τελευταία δεκαετία - ήτοι από το 2010 έως σήμερα. Είναι αδιαμφισβήτητο γεγονός πως η σύγχρονη ποιοτική ελληνική ποίηση αγνοείται - στερούμενη οποιασδήποτε σοβαρής προβολής της - από τη συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού αναγνωστικού κοινού και στην καλύτερη περίπτωση οι νέες αξιολογικές ποιητικές συλλογές στοιβάζονται μισοκρυμμένες στα πίσω ράφια κάποιων βιβλιοπωλείων.

Τρίτον, αυτή η συλλογή αφορά αποκλειστικά ανέκδοτη ποίηση και δημιουργούς πρωτοεμφανιζόμενους και - προφανώς- άγνωστους στο ευρύ κοινό. Αυτή η επισήμανση σχετίζεται άμεσα με την προηγούμενη, με την έννοια ότι οι εν λόγω ποιητές επέλεξαν συνειδητά να μην δεχτούν τους ασφυκτικούς περιορισμούς που επιβάλλει το σύγχρονο εκδοτικό περιβάλλον, περιορίζοντας - στην καλύτερη περίπτωση - την προώθησή της

εργασίας τους σε κάποιους στενούς δημιουργικούς κύκλους. Με αυτή την έννοια, παραφράζοντας τον Wolf Biermann, θα μπορούσαμε να πούμε ότι: «Λόγια που αλλιώς θα ‘χαν χαθεί, σε τούτο το βιβλίο έχουν γραφτεί».

Τέταρτον, εδώ παρουσιάζεται σατιρική ποίηση, η οποία εκ φύσεως εκτείνεται σε ένα ευρύ θεματικό και υφολογικό φάσμα - από το περιπαικτικό ευθυμογράφημα μέχρι το ελευθερόστομο σεξουαλικό και σκατολογικό χιούμορ - στοχεύοντας εξίσου στον σαρκασμό των κάθε λογής κακώς κειμένων και στην τέρψη του αναγνώστη. Όπως είναι γνωστό, η χώρα μας έχει πλούσια παράδοση σε αυτό το είδος, από τον Αριστοφάνη και το σατυρικό δράμα μέχρι τον Γ. Σουρή και τους επιγόνους του (βλ. Ανθολογία νεοελληνικής σατιρικής ποίησης του Σ. Κοκκίνη) και η καλλιέργεια όλων των εκφάνσεων του υπήρξε αμείωτη.

Στο σημείο αυτό, ο γράφων θεωρεί ότι μια περαιτέρω θεωρητική ανάλυση θα ήταν περιττή και αφήνει τους στίχους να “μιλήσουν από μόνοι τους” στον αναγνώστη. Πολλές ευχαριστίες στους ποιητές, Αργύρη Χαλκιαδάκη, “Προστυχάκια”, Μανώλη Αλεξιάδη, “Νώντα Τζερεμέ” και “Φιρφιρίκο”, που δέχτηκαν να συμμετάσχουν σε αυτή την ανθολογία.

Βαγγέλης Παπαδιόχος

Ιανουάριος 2020

ΑΡΓΥΡΗΣ ΧΑΛΚΙΑΔΑΚΗΣ

Ο Αργύρης Χαλκιαδάκης (1980-), δικηγόρος στο επάγγελμα, εκπροσωπεί μια πιο “αθώα” έκφραση σατιρικής στιχουργίας - σε σύγκριση με τους ποιητές που ακολουθούν - καταφέροντας να διατηρεί κάποια στοιχεία παραδοσιακού εύθυμου περιπαικτικού λόγου, χωρίς ωστόσο η ποίηση του να απωλέσει τον σύγχρονο χαρακτήρα της. Η γραφή του είναι άμεση, ρέουσα, με έναν έντονα ειρωνικό και ενίοτε σαρκαστικό τόνο για την αδυναμία επικοινωνίας και τους μοιραίους συμβιβασμούς στις ανθρώπινες σχέσεις του σήμερα. Τα τρία ποιήματα που ακολουθούν περιλαμβάνονται στην ανέκδοτη συλλογή “Άρες Μάρες Μπαλαφάρες” (2010).

Το συναπάντημα

Βγαίνοντας χθες από τα δικαστήρια
Ένας χαρτογιακάς με κοίταζε μυστήρια
Κι ενώ σκεφτομουνά ότι με καποιον μοιάζει
Τον είδα με χαμόγελο πλατύ να με φωνάζει
Καθώς τον χάζενα κι εγώ σαν κάτι χαϊβάνια
«Ω τον αγαπητο!» μου κάνει, «Χρονια και ζαμανια!
Τι κάνεις;» και αμήχανα «Καλά» εγώ του είπα
Και τότε τον θυμήθηκα αυτόν τον παρλαπίπα...
Πώς έγινε έτσι, σκέφτηκα, ο Σάκης ο εσακίτης
Που μολονότι ο γέρος του ειν' αρεοπαγίτης
Εκείνος το 'παιζε άναρχος και άρχων των τζιβάτων
Κι έλεγε πως δεν χώραγε στον κόμπο των γραβάτων;
«Πώς και από τα μέρη μας;» μου κάνει η κουφάλα
«Πού να στα λέω φίλε μου, μπλεξίματα μεγάλα...»
Του 'κανα κι έτσι βιαστικός ξεκίνησα να φύγω
Μα αυτός κουβέντα ήθελε και για να μην τον θίγω
Του είπα με τους γείτονες πως έχω διαφορές
Και είδα τα ματάκια του να κάνουνε χαρές
Μου πέταξε: «Αν ψάχνεσαι για 'κάνα δικηγоро
Να ξέρεις πως για σένανε στο κάνω σχεδόν δώρο!»
«Ευχαριστώ» του 'πα κι ο βλαξ αντί να χαιρετίσω
Κάθισα με τον κόρακα κι άλλο να συζητήσω
Ο γάμος μου ομολόγησα πως έχει αποτύχει
«Χώρισε», μου απάντησε, «και θα 'χεις καλή τύχη
Αν αναλάβω υπόσχομαι πως διατροφή δε δίνεις
Και μ' ένα απ' τα δυο παιδιά τουλάχιστον θα μείνεις
Τι εχεις 'κει; Καρούμπαλο μεγάλο στα μαλλιά;»
«Α τίποτα, το χτύπησα χθες κάπου στη δουλειά»
«Να ξέρεις, πάντως, πως μπορώ κι εργατικά να πάρω
Κι αποζημίωση χοντρή σου φέρνω αν γουστάρω!»
Προτού κι άλλες μπαρούφες πει έτρεξα να την κάνω
Κι αυτός ξοπίσω φώναζε: «Μη τρέχεις, δε σε φτάνω!

Ο γιος μου ειν' ασφαλιστής, αν θέλεις τον καλείς
Στο 6987... (το υπόλοιπο δεν τ' άκουσα και ένιωσα ασφαλής)

Χακούνα ματάτα

Πήγα προχθές, που λες, στο κομμωτήριο
Όχι σ' αυτή που πάω, σ' έναν άλλο κύριο
Άνοιξε προσφατα και ξέρεις σε ποιον μοιάζει;
Σε κείνο τον ηθοποιό που είδαμε στο Γκάζι
Ξέρεις, αυτόν που έπαιζε σε κείνη τη σειρά
Μ' αυτή την αγνοούμενη που λέγανε Χαρά
Άσχετο, μα χαθήκαμε ξανά με τη Χαρούλα
Το ξέρεις ότι έκανε και δεύτερη κορούλα;
Πότε θα κάνουμε παιδί; Μη κάνεις τον κινέζο!
Οκέι, ξέρω θα μου πεις πως πάλι σε πιέζω
Μα πρέπει για τη σχέση μας να κάνουμε κουβέντα
Τι κάνεις; Σαν νεότερναλ τρωσ πάλι τη μερέντα;
Λέρωσες και την όμορφη που σου 'χα πάρει μπλούζα
Ντρέπομαι όταν ντύνεσαι λες κι είσαι σε χαβούζα
Πάρε 'κανα πουκάμισο να πάμε στα βαφτίσια!
Χάσε επιτέλους τα κιλά που 'χεις παραπανίσια!
Σκέφτομαι γυμναστήριο ν' αρχίσω, έχω παχύνει;
Μη κάνεις ότι νύσταξες, στα νεύρα μου τη δίνει!
Που σου μιλώ και συνεχώς αλλού το νου σου έχεις
Σου είναι τόσο δύσκολο λίγο να με προσέχεις;

Κι η οργισμένη του σιωπή
Μονάχα αυτό είχε να πει:
Ξέγνοιαστος κι ευτυχισμένος
Χθες, μα τώρα παντρεμένος
Μου χαράμισες τα νιάτα
Πάει η χακούνα η ματάτα!

Απορία

Με τη γυναίκα μου προχθές γίναμε βίδες πάλι
Αυτός ο γάμος έχει πια το μαύρο του το χάλι
Τσακώθηκα και με το γιο, μάλωσα με τη κόρη
Και όπως πάμε θα ‘μαστε σε λίγο σκορποχώρι
Με συγγενείς πια δε μιλώ, ούτε και με γειτόνους
Και η φίλια με πολλούς με έχει αφήσει χρόνους
Παγώσανε οι σχέσεις μου με τους προϊσταμένους
Και σπάσανε τα νεύρα μου με τους υφισταμένους
Σκυλοβριστήκαμε χοντρά με τον στενό μου φίλο
Και πάνω στην τσαντίλα μου έδειρα και το σκύλο
Αυτά λοιπόν τα νέα μου, άστα να παν’ στο διάολο
Άνοιξε τηλεόραση κι ας πούμε τίποτ’ άλλο
Τι λέει; Η Γάζα βρίσκεται στου πόλεμου τη δίνη;
Καλά, πάλι φαγώνονται εκεί στην Παλαιστίνη;

ΠΡΟΣΤΥΧΑΚΙΑΣ

Ο “Προστυχάκιας” (Λευτέρης Παντελόπουλος, 1983-), ιδιοκτήτης παντοπωλείου, με τον οποίον παρεμπιπτόντως ο γράφων υπηρέτησε ένα μέρος της στρατιωτικής του θητείας, γράφει μια αρκετά ελευθερόστομη, αφηγηματικού χαρακτήρα ποίηση που επικεντρώνεται σε προκλητικά θέματα παρεκβατικού ερωτισμού, στοχεύοντας κυρίως στην τέρψη του αναγνώστη μέσω της ευφάνταστης πλοκής και της καλής δομής των “ιστοριών” του. Τα δύο πρώτα από τα κάτωθι ποιήματα περιλαμβάνονται στην ανέκδοτη συλλογή “Ανώμαλα ρήματα” (2011) και το επόμενο στην ανέκδοτη συλλογή “Άκυρο ψαρά! - Στρατιωτικά προστυχάκια” (2015).

Εφαψίας

Την δέσμευση έχω μάθει ν' αποφεύγω
Μου φαίνονται οι σχέσεις αγγαρεία
Στα τρόλεϊ και στα λεωφορεία
Γουστάρω να χουφτώνω και να φεύγω!

Από μικρός ειχα τον γκομενομαγήτη
Μα τώρα χόρτασα κι εντύπωση μου κάνει
Μόνο παράνομα το χέρι μου να πιάνει
Και να την παίζω ύστερα στο σπίτι!

Πιάνω ποπούς σφιχτούς μα και πεσμένους,
Βυζιά μικρά, στητά ή κρεμαστάρια,
Χαϊδεύω για αλλαγή λίγα παπάρια
Και είμαι ξένος ανάμεσα σε ξένους!

Καμιά φορά τον ξάδερφο τον Τάκη
Παίρνω μαζί για να ξεχαρμανιάσει
Δε στρόφαρε ο γκασμάς να γκομενιάσει
Και του 'μαθα κρυφό χουφτωματάκι!

Εντάξει, τρώω πότε πότε λίγο ξύλο,
Με σύρανε και μια φορά στο τμήμα
Μα δεν πτοούμαι 'γω· στ' αλήθεια θα 'ταν κρίμα
Τη μόνη μου ευτυχία ν' αναστείλω!

Ένα ζεστό, λοιπόν, τ' Αυγούστου μεσημέρι
Που νυσταγμένος χάζενα μία τσόντα
Να πάρω, σκεφτηκα, το τρόλεϊ για βόλτα,
Μιας κι είχα όρεξη να βάλω λίγο χέρι...

Ήμασταν στριμωγμένοι σαν σαρδέλες
Και τσούλαγε αργά η διαδρομή

Ωσπου καβλώνω κι ηρθε, λέω, η στιγμή
Να ξεκινήσω τις παράνομες μου τρέλες!

Ήδη το βλέμμα μου μια γκόμενα είχε πιάσει
Αφρατοκόλαρη που μ' έκανε ν' ανάβω
Μα να την διπλαρώσω πριν προλάβω
Χτύπησε και κατέβηκε στη στάση...

Βάζω μετά στο μάτι μια μυστήρια
Μου γυάλισε αμέσως μολονότι
Άκωλη σχεδόν ήταν, μα γαμώτη,
Μπήκε ελεγκτής και ζήτησε εισιτήρια...

Πέρασε η ώρα, φτάναμε στο τέρμα
Γκόμενες λίγες και εγώ ξενερωμένος
Σκεφτόμουν: «Πάλι, δες, θα μείνω πεινασμένος»
Ωστόσο χέρι νιώθω στο δικό μου δέρμα!

Τα 'χασα, νόμιζα πως μου 'κανε πλακίτσα
Κάνα πουστράκι φιλαράκι για καψόνι
Αλλά γυρνώ κι αυτήν να με χουφτώνει
Κοζάρω τη μυστήρια γκομενίτσα!

Για λίγο κοιταχτήκαμε καυλιάρικα και λάγνα
Ήτανε λες και γνωριζόμασταν για χρόνια
Μου έσφιξε τα χέρια επάνω στα μπαλκονια
Και τα 'παμε όλα δίχως να βγαλουμ' ούτε άχνα!

Και ύστερα απότομα τραβήχτηκε και βγήκε
Η πόρτα μπρος της άνοιξε και μου 'ριξε ένα βλέμμα
Πριν φύγει βιαστικά, πανέμορφη σαν ψέμα
Ήταν και πια ο κόλπος μου σε κείνη μόνο ανήκε!

Την ψάχνω από τότε σ' όλες τις διαδρομές
Και όρεξη για άλλες δεν έχω να χουφτώνω!

Θέλει το κωλαράκι μου τα χέρια της και μόνο!

Ποιος θα 'λεγε πως μ' άκωλη θα βρω τέτοιες στιγμές...;

Η Ευγενία και η Τζένη

Δυο γκόμενες ταυτόχρονα ερωτεύτηκα
Κι έβαλα δυο μπελάδες στο μυαλό μου...
Σαν άγγελος η μια εμπρός μου στέκεται,
Στην άλλη έχω βρει το διάολο μου!

Γλυκιά και ντροπαλή η Ευγενία
Σερβίρει στο καφέ της γειτονιάς
Κι η Τζένη η mojito μες στο tinder
Σερφάρει ως την ακτή της πουτανιάς...

Η Ευγενία ντύνεται σεμνά
Και κρύβει τα προσόντα τα μεγάλα...
Τη Τζένη τη μυστήρια δε θα δεις
Στη φάτσα, μα θα δεις όλα τα άλλα...

Τη τέχνη η Ευγενία αγαπά
Τον Ρενουάρ, τον Σούμπερτ, τον Ελύτη
Κι η Τζένη για σκυλάδικα μιλά
Και ποίηση φαιδρή του κάθε αλήτη...

Μου γνέφει η Ευγενία ευγενικά:
«Θα πιείτε κατι;» «Ορίστε ο εσπρέσο!»
Της κάνω κομπλιμέντα, την τσιγκλώ
Μα δύσκολα θα της τονε φορέσω...

Βουρ απ' την άλλη η Τζένη στον πατσά...
Μου 'πιασε με τη μια κουβενταρία
Χωρίς προσχήματα μου το 'κανε λιανά
Πως θέλει φικι φικι η κυρία!

Κι έτσι η καρδιά μου σκίστηκε στα δυο
Ζερβά η Τζένη, δεξιά η Ευγενία

Ένα τη μέρα η μια τον έρωτα σκορπά
Λίλιθ τη νύχτα η άλλη σπέρνει τη λαγνεία!

«Είναι στ' αλήθεια δίλημμα τρανό»,
Είπα στους φίλους μου μα κείνοι βρήκαν λύση:
«Πάρε τη μια γυναίκα, κάντε και χωριό,
Κράτα την άλλη για καβλάντα και γαμήσι!»

Σοφή η μαλακία τους, κι εγω το 'χα σκεφτεί
Σαν φίνος μάγκας και καπάτσος Ελληνάρας!
Την Ευγενία επίμονα θα τη πολιορκώ
Μα πρώτα για στανιάρισμα χώνομαι της Τζενάρας!

Και έτσι κανονίσαμε απ' το φατσοβιβλίο
Για να βρεθούμε γρήγορα μαζί και φάτσα κάρτα
Μα σαν την είδα τα 'χασα, μου 'ρθε να πέσω κάτω,
Να φάω σώριασμα όμοιο του γεφυριού στην Άρτα...

Γιατί αν δεν είχε αδερφή δίδυμη η Ευγενία
Ντυμένη ξεκολιάρικα, αμφιβολία καμία
Δεν έμενε πως χώραγαν σε μια και οι δύο
Και πως απλή δεν ήτανε αυτή συνωνυμία...

Πολύ κι αυτή ξαφνιάστηκε σαν μ' είδε και μετά
Πίναμε τους καφέδες μας χωρίς κάτι να πούμε
Ωστόσο μου 'κανε αυτή πως είναι ώρα πια
Χωρίς χρονοτριβές πολλές να 'πα να πηδηχτούμε!

Κλείσαμε ένα δωμάτιο στον δίπλα γαμιστρόνα
Κι αφού τσιτσιδωθήκαμε και πέσαμε στη κλίνη
Επάνω που αρχίσαμε φωνάζει και θυμώνει
Να της ξηγήσω τ' ονειρο καθόλου δε μ' αφήνει...

«Πρόστυχε και ελεεινέ τι πήγες να μου κάνεις;
Η Ευγενία νόμιζες πως είναι μια κοκότα;»

Μου 'πε κι από τα χείλη της κρεμόμουν τότε εγώ
Όπως κρεμόταν στο καβλί το τζούφιο η καπότα...

Φίλοι μου σας παρακαλώ, ακούστε με καλά!
Κάλιο να πέσετε βαθιά στη μαύρη αγαμία
Παρά να ναυαγήσετε στα άγρια νερά
Της θάλασσας που λέγεται μονοκυκλοθυμία!

Εκδίκηση

Στην παλιοσειρά Β. Παπαδιόχο

Θυμάμαι τότε στο στρατό μας βάραγε η αγαμία
Κάτω στο Καστελόριζο μουνίτσα ούτε μία...
Μονάχα πού και πού δυο τρεις περαστικές τσαμπίκες
Και κατά τ' άλλα νήπια, γιαγιάδες και κατσίκες...

Κι έτσι μες στο στρατόπεδο στα σκέλια είχαμε πείνα
Πενήντα πουτσοκράτορες, καμία εποπίνα...
Μέχρι που ξάφνου ακούσαμε πως φτάνει στην Καστέλλα
Πρώτη φορά στα χρονικά όμορφη νέα κοπέλα!

Άρτι αποφοιτήσασα από την Ευελπίδων
Που ήταν, λέει, στη σχολή βασίλισσα των πήδων!
Την κράζανε εδώ κι εκεί, τους έχει πάρει όλους
Λοχίες ως ταξίαρχους, κάθε λογής ενστόλους!

Κι ένα πρωί που το λοιπόν σκάγαμε χαλαρά
Παρτάλια όπως πάντοτε για την αναφορά
Να σου μπροστά μας στα χακί μια φίνα γκομενίτσα·
Μα που την ξέρω σκέφτηκα, βρε λες; Η Ελενίτσα!

Αλλά πώς βρέθηκε χακί ετούτη να φορά;
Θα 'δωσε πανελλήνιες για δεύτερη φορά
Κοίτα να δεις εξέλιξη η απουσιολόγα·
Από ένα μπαζοφύτουκλο, ψηλή καυλιάρια αλόγα!

Μα να ξεχνώ ξεκίνησα ό,τι είχα στο μυαλό μου
Για κείνη σαν μας γάμησε σε προσοχές κι επ' ώμου...
Κι ενώ άλλοι γουστάρανε και 'λέγαν: «Χτύπα κι άλλο!»
Στ' αστεία εγώ δεν το 'παιρνα και ούτε να το βάλω

Μπορούσα μέσα στο μυαλό πως τώρα με διατάζει

Αυτή που καν δεν άφηνα να μου τηνε τινάζει
Την Ελενίτσα που 'χαμε τ' αγόρια όλα φτυσμένη
Και έμεινε απήδηχτη κι ουτε χαμουρεμένη...

Αυτή μόλις μ' αντίκρυσε πως τάχα δεν με ξέρει
Έκανε μα το ένιωσα ότι θα μου τη φέρει
Γιατι θυμόταν σίγουρα πως βούκινο είχα κάνει
Τα ερωτικά της ποιήματα για μένα το αλάني!

Με κάλεσε τ' άλλο πρωί να πάω στο γραφείο
Και μου 'κανε: «Έχουμε πολλά να πούμε εμείς οι δύο...
Κι αν τώρα είσαι στα λελέ, χέστηκα θα σε στάξω!
Και θες δε θες θα κάτσεις πια να σου τηνε τινάξω!»

ΜΑΝΩΛΗΣ ΑΛΕΞΙΑΔΗΣ

Η ποίηση του πρόωρα χαμένου Μανώλη Αλεξιάδη (1984-2019), πρώην καθηγητή οικονομικών, αποτελεί μια αξιόλογη περίπτωση “τραγουδιστικού στίχου” με τις περιπλοκές των σύγχρονων ερωτικών σχέσεων να βρίσκονται στο προσκήνιο και μια επικριτική, ενίοτε αυτοσαρκαστική, διάθεση να συμβαδίζει με γνήσια ευαισθησία. Τα ποιήματα του δεν περιλαμβάνονται σε κάποια συλλογή καθώς προορίζονταν αυστηρά για μελοποίηση. Η απώλεια του στέρησε τόσο από την σατιρική ποίηση όσο και από το σατιρικό τραγούδι ένα πηγαίο ταλέντο. Ο γράφων θα ήθελε να αφιερώσει την παρούσα συλλογή στη μνήμη του.

Fuck the system!

Διδάσκω απορρύθμιση και μονεταρισμό
Και συ μου εξεγείρεσαι κοιτώντας σαν τη μέδουσα
Μου λες για ανισότητες κι ιμπεριαλισμό
Σου λέω τα μαρξιστικά είναι στη δίπλα αίθουσα...

Μα κάθε που βρισκόμαστε στη ζούλα
Μου γίνεσαι για λίγο συριζούλα
Σου γίνομαι 'γω κενσσιανιστής
Ο έρωτας ειν' οπορτουνιστής!

Εξαίρω τον ελεύθερο τον ανταγωνισμό
Και ενθαρρύνω κίνητρα που φέρνουν επενδύσεις
Με κεντρικό, μονάχα, λες σχεδιασμό
Σ' ανάπτυξη πραγματική δύνασαι να βαδίσεις

Μα ο νους μας όταν πάει στο κακό
Γκοβέρνο κάνουμ' οικουμενικό!
Και να 'σαι από πάνω προτιμάς
Γιατί έτσι το σύστημα γαμάς!

Βρωμόστομη

Είσαι καλοαναθρεμένη
Απ' τα πιο καλά τα σόγια
Μα μιλάς σαν μια χωμένη
Μες στα βρωμοκαταγώγια...

Έχεις τσαχπινιά και χάρη
Στο φιδίσιο σου το σώμα
Μα ο διάλογος να σε πάρει
Είσαι όταν ανοίγεις στόμα...

Λες πως απατούνε τάχα τα φαινόμενα
Πως αντράκι είσαι κι όχι χαζογκόμενα
Όμως γέμισες, το ξέρω, τόσο κυνισμό
Από πληγωμένη αγάπη και εγωισμό

Γιατί θέλεις να μιμείσαι
Των κακών αντρών τον τρόπο;
Δείξε πόσο γλύκα είσαι
Τόσο πια σου κάνει κόπο;

Τα βρωμόλογα σου κράτα
Όταν πρέπει να τα λέγεις
Σαν μ' αρπάζεις τη γραβάτα
Και αρχίζεις να μ' αρμέγεις!

Ερωτικό

Σου χρωστάω ένα ποίημα
Να μιλά για σένα μόνο
Κι όχι αφορμή για χύμα
Μπινελίκια για να χώνω...

Σου χρωστάω δυο στιχάκια
Να υμνούνε την αγάπη
Να μη μ' έχεις για ψυχάκια
Που ξεχνά να πάρει χάπι...

Σου χρωστώ ένα τραγούδι
Για άντρα που 'χει ερωτευτεί
Κι όχι για το μαθητούδι
Που σου ρεύεται στ' αυτί...

Σου χρωστάω μια μπαλάντα
Ή ένα σονέτο έστω
Όμως πάλι στη καυλάντα
Το γυρνά, δε γράφω, χέστο...

Μα να ξέρεις πως θα κλέψω
Λίγη τέχνη απ' τη μούσα
Αν σε βρω κι είσαι κι απ' έξω
Απ' τη κούτρα μου παρούσα!

ΝΩΝΤΑΣ ΤΖΕΡΕΜΕΣ

Ο “Νώντας Τζερεμές” (Επαμεινώνδας Παναγιωτίδης, 1989-), οδηγός ταξί, υπηρετεί μια ελευθερόστομη, ακραία ερωτική ποίηση που βρίσκεται θεματικά κοντά στην εργασία του “Προστυχάκια”, όμως, δομικά αρκείται σε μια μικρότερη και λιγότερο αφηγηματική φόρμα με περισσότερα στοιχεία σαρκαστικού σχολιασμού ορισμένων στερεότυπων του σύγχρονου κομφορμιστικού τρόπου ζωής. Τα παρακάτω ποιήματα περιλαμβάνονται στην ανέκδοτη συλλογή “Ποιήματα για γέλια” (2017).

Προβλέψεις

Πύλη τρανή διαβαίνετε κριάρια αγαπητά
Την τύχη απ' τα κέρατα αρπάξτε δυνατά!

Ταυράκια μου ορμάτε μπρος σαν σ' υαλοπωλείο
Μόνο καλά γράφει για σας της μοίρας το βιβλίο!

Δίδυμοι που 'στε μοναχοί, με γάμο θα 'στε δύο
Και με καλή την κουμπαριά θα γίνετε και τρίο!

Καρκίνοι θα νικήσετε διαβήτη και καρκίνο
Και θα τ' αρπάξετε χοντρά στο τζόκερ και στο κίνο!

Λιοντάρια μου θα σκίσετε στα επαγγελματικά σας
Σαν βασιλιάδες θα 'χετε μονά ζυγά δικά σας!

Παρθένοι μου ήρθ' η ώρα σας κι εσείς να αξιωθείτε
Αγάμητοι όσοι 'σαστε να ξεπαρθενιαστείτε!

Ζυγοί μου η τύχη ευνοεί της τόλμης τα παιχνίδια
Για αυτό και 'σεις ζυγίζετε δέκα κιλά αρχίδια!

Σκορπιοί σαν θα τσιμπήσετε ξανά την αφροδίτη
Θα 'χετε το καλύτερο γαμήσι στον πλανήτη!

Τοξότες θα καρφώσετε την τύχη με το βέλος
Και σύντομα θα πάρουνε τα βάσανά σας τέλος!

Αιγόκεροι μου βρήκατε της αμαλθείας το κέρασ
Κι είναι για σας ξημέρωμα κωλόφαρδης ημέρας!

Στους υδροχόους ανάδρομος θα είναι ο Ποσειδώνας
Και το τσαρδί τους θα γενεί μεγάααλος γαμιστρώνας!

Ιχθείς στη τσόχα θα 'χετε πολλές καλές ψαριές
Κι αν όχι, ας μην πιστεύετε αυτές τις παπαριές!

Οι top 5 γυναικείες ερωτικές φαντασιώσεις

Το γυναικείο το μυαλό, καθ' όπως όλοι ξέρετε,
Είναι πολύ πιο πονηρό απ' ότι αναφέρεται
Κι όταν αρχίζει βρόμικα να σκέφτεται σενάρια
Τσοντομπλογκμπαστεριές γυρνά με άπειρα δολάρια...

Μες στ' αριστούργημα αυτό σκηνή αγαπημένη
Αυτή που τη μαθήτριά παίζει για πάντα μένει
Την άτακτη την κοτσιδού με την κοντή φουστίτσα
Που του δασκάλου της ποθεί το χέρι και τη βίτσα!

Μα πλέον σινεφιλική σε κάθε δημοσκόπηση
Ειν' η σκηνή που φτιάχνεται με τη βιντεοσκόπηση
Και λαχταρά μια κάμερα κοντά στα κιλοτάκια
Καθότι ειν' ο σινεμάς η τέχνη του ματάκια!

Όμως πολύ πιο κλασική ειν' η σεκάνς εκείνη
Που κάποιος άγνωστος ορμά και χαστουκάρες δίνει,
Ξεσκίζει τα φορέματα και σαν το κτήνος φέρεται
Κι αφού δεν τον απέφυγε η άλλη απλά το χαίρεται!

Άμα, ωστόσο, αναζητάς σκηνή ανθολογίας
Ωσάν αποκορύφωμα της οπτικής μαγείας
Προσπάθησε να φανταστείς τ' απρόσμενο φινάλε
Κι ένα καλό λεσβιακό μες στο μυαλό σου βάλε!

Κι αν πεις σε κάποια όλα αυτά κι ευθύς σου ρίξει σούτο
Συνέχισε το τίκι τακ με άρθρα σαν ετούτο!

Ένα δίλημμα αιώνιο

Έτσι τα φέρνει η ζωή και έτσι η μοίρα το 'χει
Που πότε μέγα ναι θα πεις και πότε μέγα όχι
Κι ενώ τα θέλεις και τα δυο, το ένα θα διαλέξεις
Και παίρνεις ποίημα άμουσο ή νότες δίχως λέξεις...

Ζωή πολλή κι ασήμαντη ή λίγη δοξασμένη;
Μεγάλη πίτα ή μικρή και ίσα χωρισμένη;
Μα το μεγάλο δίλημμα που καίει τον κόσμο όλο
Δεν είναι άλλο τελικά απ' το: "βυζιά ή κώλο";

Ναι μεν οι βύζιοι συνιστούν ίδιον θηλυκότητας
Αλλά κι ο κώλος στη γυνή βρίθει προσωπικότητας
Καθότι οι βύζιοι έρωτα γεννούν κεραυνοβόλο
Μα η αγάπη η βαθιά περνάει απ' τον κώλο!

Οι βύζιοι κρύβουνε καρδιές μα κρύβουν και κοτρώνες
Κι οι κώλοι εργοστάσια μα και παρθένες ζώνες...

Η ποικιλία των βυζιών ουδέποτε τελειώνει
Σε βάρος, διάμετρο, υφή και ρώγα που καυλώνει!

Από την άλλη βύζαροι παράγονται ευκόλως
Μα θέλει κόπο να φτιαχτεί ο καπουλάτος κώλος!

Όλα, βεβαίως, τα ποθείς και όπου κάτσει η μπίλια
Και πότε facesitting θες, πότε βυζοσκαμπίλια!
Μα κοφ' τη τσόντα την πολλή μη γίνεις πλεονέκτης
Και απομείνεις μοναχά καλός τσουτσουνοπαίχτης!

ΦΙΡΦΙΡΙΚΟΣ

Ο “Φιρφίρικός” (Παναγιώτης Μπαϊρακτάρης, 1992-), οδοντοτεχνίτης, ο οποίος και τυγχάνει συμπατριώτης του γράφοντος, αποτελεί μια ακόμα αξιόλογη περίπτωση - κυρίως - αφηγηματικού σατιρικού ποιητή, με βασικό του θέμα τον ανεκπλήρωτο έρωτα κι έναν ήπια ειρωνικό και ενίοτε σκληρά αυτοσαρκαστικό λόγο. Τα δύο πρώτα ποιήματα περιλαμβάνονται στην ανέκδοτη συλλογή “Ο μεγάλος ξενερωτικός” (2019) και το τελευταίο γράφτηκε ειδικά για την παρούσα συλλογή.

Η φαντασία μου (τα φταίει)

Δεν ξέρω αν υφίσταται κεραυνοβόλος έρωσ
Η φαντασία με πολλά παιχνίδια μας εμπαιίζει
Μα κάτι πρέπει να σκεφτώ για να βρεθούμε εγκαίρως
Ίδιο ποτό να πίνουμε στο ίδιο το τραπέζι!

Τι διάολο πρέπει να σου πω για να σε προσεγγίσω;
Πως κι είσαι μόνη; Μην τυχόν κανένας σ' έχει στήσει;
Την ομορφιά σου, όπως πολλοί, κι εγώ να υπογραμμίσω;
Πώς να πειστείς πως δεν μιλά μονάχα μία στύση;

Με κοίταξες δυο τρεις φορές και γύρισες αλλού...
Σίγουρα θα 'χεις βαρεθεί αυτά τα παιχνιδάκια.
Σίγουρα θα πληγώθηκες από έρωτα τρελού
τα βέλη και θα ψάχνεις πια άντρες κι όχι παιδάκια...

Εγώ όμως σε κατανοώ παρότι δεν σε ξέρω
Γιατί κι εγώ τα πέρασα αυτά απ' την πλευρά μου
Για αυτό πιστεύω σοβαρά πως θα τα καταφέρω
Να βρω την ευτυχία σου αν πας με τα νερά μου!

Θα 'μαστε δυο σταλαγματιές από την ίδια βρύση!
Θα γράψουμε το L.F.E. απά στην ξανθή άμμο!
Και μες στην τρέλα της στιγμής, για λίγο, θα μ' αφήσει
Η λογική μου η στεγνή και θα ζητήσω γάμο!

Θα βρούμε ένα καλο τσαρδί να ζήσουμε μαζί
με μπόλικά παιδιά, σκυλιά, γατιά, πουλιά και φίλους!
Κι αν λένε πως ο έρωτας για λίγο μόνο ζει
Για μας θα κάνει πέταγμα ψηλότερα απ' τους θρύλους!

Κι αφού τα σκέφτηκα αυτά, βρήκα εν τέλει θάρρος
Να σηκωθώ δειλά δειλά για να 'ρθω προς εσενα

Στου δρόμου, όμως, τα μισά απάνω σου σαν χάρος
Φάνηκε αυτός που αγκάλιασες γερά και παθιασμένα...

Γύρισα στο τραπέζι μου, πήρα κι άλλο ποτό
Σε κοίταξα πιο καθαρά κι η λάμψη σου είχε φύγει...
Ρε δε βαριέσαι, σκέφτηκα, μian άλλη θα κοιτώ
Σε λίγο που πιο εύκολα τα ποδια της θ' ανοίγει...

Ματαιωμένο ραντεβού

Σηκώθηκα χαρούμενος ετούτο το πρωί
Καθότι χθες μου γέλασε η τύχη
Αφού στενά μαρκάρισα κι άσκησα επιρροή
Εδέησε το καμάκι να πετύχει!

Κι έχοντας ήδη καρπωθεί το πρώτο το φιλί
Ετοιμάζα το ωραίο μπάσιμο μου
Μα τέντωσαν τα νεύρα μου κι αγχώθηκα πολύ
Κι ευθύς ξεκίνησε τ' αρχιδοσπάσιμο μου...

Ν' αναβοσβήνω άρχισα πολλές φορές τα φώτα
Και έφαγα κάποια λεπτά τα κάδρα να ισιώνω
Κλειδωνα και ξεκλειδωνα παράθυρα και πόρτα
Και το κρεβάτι βάλθηκα να στρώνω, να ξεστρώνω...

Όσπου τσαντίλα μ' έπιασε και είπα: «Κόψε τώρα!»
Και πήρα αποφασιστικά το δρόμο για να φύγω
Κοίταξα το ρολόι μου, είχε περάσει η ώρα
Κι ούτε τις βρύσες πρόλαβα να τις ελέγξω λίγο!

Πετάχτηκα τις κάνουλες εν τάχει να τσεκάρω
Και νόμιζα πως ήθελα να κατουρήσω πάλι
Μες στον καθρέφτη φώναξα: «Πηγαινω να φρικαρω!»
Και το μυαλό μου έπρεπε να βάλω στο κεφάλι...

Ορκίστηκα τότε, λοιπόν, θα την πουλέψω
Κι έτσι, για γούρι, άγγιξα του χωλ μου το ταβάνι
Μα την κουζίνα ύστερα είχα να ημερέψω
Πως δεν την έλεγξα άρχισε παράπονα να κάνει...

Εν τέλει την ηρωική κατάφερα την έξοδο
Και του πεζόδρομου σωστά πάτησα κάθε πλάκα

Αλλά το τρόλεϊ έχασα και να σου το αδιέξοδο:

Η άλλη τηλεφώναγε κι έκανα τον μαλάκα...

Κι εφόσον ματαιώθηκε κι αυτό το ραντεβού

Μουτζώνω τον καθρέφτη μου φωνάζοντας: «Ψυχάκια!»

Και σαν ημερολόγιο ανθρώπου παλαβού

γεννώ ψυχαναγκαστικά ετούτα τα στιχάκια...!

Ποίηση απ' τον τόπο σου (κι ας ειν' κακοποιημένη)

Ω Αλιβέρι ξακουστό της Εύβοιας καμάρι
Χτισμένο αμφιθεατρικά με ομορφιά και χάρη!

Που 'χεις κατοίκους ευγενείς ντόμπρους και μπεσαλήδες
Κι η βιομηχανία σου γράφει χρυσές σελίδες!

Έχεις καφέ πολλά και κλαμπ τίγκα στη νεολαία
Μα και ταβέρνες θαυμαστές σαν κείνη του Σαλέα!

Τον Κάραβο το ωραίο σου λιμάνι και τις άλλες
Τις παραλίες που γεννούν πάντα ψαριές μεγάλες!

Τα γραφικά σου τα χωριά Άγιο Λουκα ως Τραχήλι
Που και των γιδοπρόβατων χαμογελούν τα χείλη!

Έχεις και καταστήματα που ανοίγουν κάθε λίγο
Έχεις και μένα που ποθώ για πάντα να σου φύγω!

Επρόκειτο για συλλογή πολλά υποσχόμενη
Που κάνει το Αλιβέρι μας γνωστό στην οικουμένη!

Β. Μ. Δήμαρχος Αλιβερίου-συγγραφέας-ποιητής

Αφομοιώνοντας ορθά νεορομαντικούς
Και Κάλβο κάνει ο ποιητής άθλους στιχουργικούς!

Χ. Π. Διευθύντρια Ενιαίου Λυκείου Αλιβερίου-φιλόλογος-συγγραφέας-ποιήτρια-δοκιμογράφος

Ο ποιητής μας λυρικός και κυνικός συνάμα
Δίνει μιαν άλλη διάσταση σε γέλιο και σε κλάμα!

Δ. Ρ. υπάλληλος ΔΕΗ-συγγραφέας-ποιητής-δοκιμογράφος-λαογράφος-ζωγράφος-θεατρικός σκηνοθέτης

Να συνεχίσεις φίλτατε στον μελωδών τα χνάρια

Και προπαντός να εξυμνείς τα ωραία μας τα ψάρια!

Α. Ψ. Ιχθυοπώλης, συγγραφέας-ποιητής-δοκιμογράφος-λαογράφος-ζωγράφος-θεατρικός σκηνοθέτης-χοροδιδάσκαλος-σκιτσογράφος-γλύπτης-επισκευαστής βιολιων stradivarius

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Όταν ο γράφων παρουσίαζε το πρώτο μέρος αυτής της μικρής ανθολογίας είχε φυσικά υπόψη του ότι η σταχυολόγηση των ποιητών που έγιναν σε αυτό ήταν σίγουρα περιοριστική και όχι πλήρως αντιπροσωπευτική όλων των τάσεων που αναπτύσσονται τα τελευταία χρόνια στην μη εκδιδόμενη ελληνική σατιρική ποίηση. Καταρχάς, στο πρώτο μέρος ήταν αισθητή η απουσία μιας γυναίκας στιχουργού κι έπειτα η ανθολογία αυτή αφιερώθηκε αποκλειστικά σε νέους ηλικιακά ποιητές, γεννημένους από το 1980 και ύστερα. Σε αυτό λοιπόν το πλαίσιο, κρίθηκε επιβεβλημένη η σύνταξη ενός δεύτερου μέρους το οποίο εκκινεί με μια νέα αξιολογητική παρουσία και συνεχίζει με άλλους τέσσερις μεγαλύτερης ηλικίας ποιητές που εκφράζονται με νεανικό σφρίγος και παραμένουν καθόλα επίκαιροι.

Παραταύτα, ωστόσο, ο γράφων έχει επίγνωση ότι και αυτή η μικρή ανθολογία δεν μπορεί παρά να είναι απλώς ενδεικτική του απέραντου ανεξερεύνητου πεδίου της σύγχρονης ανέκδοτης ελληνικής σατιρικής ποίησης. Πολλοί σπουδαίοι στίχοι ίσως να κρύβονται σε κάποια συρτάρια ή σκληρούς δίσκους από τους διστακτικούς- και πιθανώς απογοητευμένους από την σύγχρονη εκδοτική πραγματικότητα- δημιουργούς τους, οι οποίοι χρειάζονται απλά ένα έναυσμα για να κάνουν το επόμενο βήμα. Αυτό είναι άλλωστε και το πραγματικό νόημα αυτής της ανθολογίας.

Πολλές ευχαριστίες στους ποιητές, “Μουχρίτσα”, “Πουρέιτζερ”, Αριστοτέλη Μανωλάκο, Ανέστη Μάνεση και “Βέλιουρα” που δέχτηκαν να συμμετάσχουν σε αυτή την ανθολογία.

Βαγγέλης Παπαδιόχος

Απρίλιος 2020

ΜΟΥΧΡΙΤΣΑ

Η “Μουχρίτσα” (Αριστέα Μπογιατζή, 1993-), διαφημίστρια, γράφει μια εύστοφη στιχουργία στην οποία κυριαρχεί μια σαρκαστική διάθεση έναντι του παραδοσιακού λυρισμού και ενίοτε μια αμείλικτη κριτική στην στερεοτυπική αντιμετώπιση των γυναικών. Τα ποιήματα που ακολουθούν περιλαμβάνονται στην ανέκδοτη συλλογή “Η μούσα με την λύρα και της Μπογιατζή ο κόπανος (2020)”.

Κατάματα αντικρίζοντας τον ήλιο

Κατάματα αντικρίζοντας τον ήλιο
Σαν τις σκιές πια δε θα ξαναζήσουμε
Μια χαραυγή καινούργια θ' ανατείλει
Και σ' ατραπούς λαμπρούς θα περπατήσουμε!

Κατάματα αντικρίζοντας τον ήλιο
Θα δούμε ο ένας τον άλλον καθαρά
Και όλοι θα κοιτάξουμε την πλάση
Σαν να τη βλέπουμε για πρώτη μας φορά!

Κατάματα αντικρίζοντας τον ήλιο
Πώς βλέπαμε ως τότε θ' απορούμε
Μες στο δικό του σκότος ο καθένας
Και να φοβόμαστε το φως μας να χαρούμε!

Κατάματα αντικρίζοντας τον ήλιο
Θ' αφήσει ο καθένας τη σπηλιά του
Μα επειδή το φως θα 'ναι μεγάλο
Πρέπει να βάλει τα καλύτερα γυαλιά του!

ΟΠΤΙΚΑ ΧΑΤΖΗΚΩΣΤΑΡΑΣ- 35 ΧΡΟΝΙΑ ΣΑΣ ΒΑΖΟΥΜΕ ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΓΥΑΛΙΑ!

Αγάπη καρμική

Ο Σπύρος και η Χρυσανγή
Μ' αγάπη ζήσαν και στοργή
Εξήντα πέντε χρόνια!

Του έρωτα τους η πηγή
Με τέκνα μπόλικά τη γη
Πότισε και εγγόνια!

Είχαν χημεία μαγική
Κι ήταν γι' αγάπη καρμική
Ανέκαθεν πλασμένοι!

Κι ακόμη ο έρωσ κατοικεί
Στη θαλπωρή τη σπιτική
Που σβήσαν μονιασμένοι!

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Η ΜΕΖΟΝΕΤΑ ΤΟΥΣ, ΕΥΑΕΡΗ ΚΑΙ ΕΥΗΛΙΑ 100 τ.μ., ΣΤΟ Π.ΦΑΛΗΡΟ,
ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΘΕΡΜΑΝΣΗ ΜΕ ΦΥΣΙΚΟ ΑΕΡΙΟ, ΘΕΣΗ ΣΤΑΘΜΕΥΣΗΣ, ΒΕΡΑΝΤΑ
ΚΑΙ ΚΗΠΟ, ΜΟΝΟ 3.000.000 ΕΥΡΩ.

Ο απόλυτος οδηγός για πετυχημένο καμάκι

-Μήπως σ' έχω ξαναδεί;

-Δε νομίζω ρε παιδί...

-Είναι κενή η θέση αυτή ή κάποιον περιμένεις;

-Κι η θέση μου θα 'ναι κενή σε λίγο αν επιμένεις...

-Εισ' άκεφη, κουράστηκες να τρέχεις στο μυαλό μου!

-Για να σου φύγω έκανα το σπριντ το πιο καλό μου...

-Αν όταν σε σκεφτόμουνα έπεφτε κι ένα αστέρι, άδειος θα εμεν' ο ουρανός, μαύρο το καλοκαίρι!

-Αν όταν με σκεφτόσουνα έγραφες ποιηματάκια, δεν θα 'ταν ούτε για να μπουν μες στα λευκωματακια...

-Γιατί μια τόση ομορφιά σου 'χει ο Θεος χαρισει;

-Πήρα και το μερίδιο που 'χε για σένα αφήσει...

--Είσαι ο διακόπτης μου: σε βλέπω και μ' αναβεις!

-Κι εσύ 'σαι air condition: κρύωσα πια, δεν παύεις;

ΠΟΥΡΕΙΤΖΕΡ

Ο “Πουρέιτζερ” (Μελέτης Μαρίνος, 1952-), συνταξιούχος γυμνασιάρχης, γράφει μια ποίηση διαποτισμένη από την νοσταλγία μιας εφηβικής και νεανικής αθωότητας, ισορροπώντας έντεχνα μεταξύ της φαρσικής διάθεσης και μιας γνήσιας συναισθηματικής φόρτισης. Τα ποιήματα που ακολουθούν περιλαμβάνονται στην ανέκδοτη συλλογή “Στιχάκια του σκασιαρχείου (2012)”.

Πάντα παιδί

Εγώ πάντα ήμουν παιδί
Κι έτσι λέω να παραμείνω
Και του κόσμου δίχως ντροπή
Τη σοβαροφάνεια να φτύνω
Κι αν σε λίγο κι εγώ θα γεμίσω
Άσπρες τρίχες στα λίγα μαλλιά
Τη θολοκουλτούρα θ' αφήσω
Για να ξαναδω παιδικά!

Στην υγεία του σοφού Παπαστρούμφ
Που τα πρώτα μου δωσε φώτα
Στον Μπαγκς Μπάνι που με 'μαθε κουλ
Να 'μαι απλά μασώντας καρότα!
Και στα χελωνονιντζάκια φιλιά
Που διδάξαν αφανή ηρωισμό
Και στον Μπάτμαν που κάνει θυσίες
Για του κόσμου τον εγωισμό!

Πως παλιμπαιδίζω θα πεις
Ναι, γιατί τραβάς κανα ζόρι;
Μέσα μου μην ψάξεις να βρεις
Άλλο από ένα αθώο αγόρι!
Η κοιλάρα μου πια δε χωρά
Στη στολή του Πάουερ Ρέιντζερ
Μα στο λέω πολύ καθαρά:
Στα μυαλά ειμ' ακόμα τηνέιτζερ!

Στα Τουρκοβούνια

Εδώ που κάποτε πετούσαμε αετό
Και σαν μικρά παιδιά κάναμε κούνια
Την πόλη κάτω μόνος πια κοιτώ
Στα Τουρκοβούνια, αχ εδώ, στα Τουρκοβούνια!

Εσύ φτωχή κι εγώ ακόμα πιο φτωχός
Ερωτευμένοι όμως ως τα μπούνια
Τα βάσανα πολλά μα ευτυχώς
Μαζί τα ζούσαμε, εδώ στα Τουρκοβούνια!

Ωσπου μια μέρα μου 'πες μουλωχτά
Τραβώντας την ψυχή μου απ' τα ρουθούνια
Πως μ' αγαπάς αλλά δεν έχουμε λεφτά
Και μόνο μ' άφησες εδώ στα Τουρκοβούνια...

Το 'ριξα τότε στα ξενύχτια, στα ποτά
Μέσα στο βούρκο ζούσα σαν τα γρούνια
Και βουτηγμένος όπως ήμουν στα σκατά
Να πέσω είπα από ψηλά στα Τουρκοβούνια

Καθώς κοιτούσα από κάτω τον γκρεμό
Χεζόμουν πάνω μου, τα έβρισκα μαστούνια
Και δρόμο παίρνοντας λοιπόν για γυρισμό
Με άλλον σ' είδα ξαφνικά στα Τουρκοβούνια!

Με είδες και έκανες πως τάχα δεν με ξέρεις
-Μες στο μυαλό μου βάραγαν κουδούνια-
Κι ήταν σαν να ποθείς να καταφέρεις

Τούρκος να γίνω πάνω 'δω στα Τουρκοβούνια...

Χαμουρεύοσασταν με αισθησιασμό

-Μα πού τον ψάρεψες αυτόν τον μανιαμούνια;-

Κι αντί να σ' έσφαζα έβγαλα το σκασμό

Σκυμμένος φεύγοντας από τα Τουρκοβούνια

Σκληρή η καρδιά σου θα 'χει γίνει σαν μπετόν

-Ο τύπος έμαθα λεφτά έχει μιλιούνια-

Μα αν τώρα κάνεις σκι στις Άλπεις με αυτόν

Σε κάποια άλλη ανήκουν πια τα Τουρκοβούνια!

Νοσταλγικό

Μ' έχουν κάνει θλιμμένο τα τραγούδια
Μιας παλιάς και μακρινής Ανατολής
Που μοσχοβολούν σαν ζωτικά λουλούδια
Στο τσιμέντο κάποιας διπλανής αυλής

Με στοιχειώσανε αυτές οι υμνωδίες
Για Ιθάκες που ακόμα με προσμένουν
Και του δίπλα μπαλκονιού τις τραγωδίες
Να σκεπάσουνε ματαίως επιμένουν

Σαν άπλυτα που σιγοστάζουν οι μορφές σας
Γόησσες άπιαστες για αυτό και ποθητές
Διαβάστε με στα κατακάθια του καφέ σας
Να 'ρθω Σμυρνιές γειτόνισσες καμπυλωτές!

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΜΑΝΩΛΑΚΟΣ

Ο Αριστοτέλης Μανωλάκος, Σκηνοθέτης, (1964-) είναι ένας αυθεντικός αυτοσαρκαστικός -κατά βάση- ποιητής με αρκετές επιρροές από Γεώργιο Σουρή, που ενίοτε γράφει και έξυπνες παρωδίες διαφόρων σύγχρονων τραγουδιστικών ρευμάτων. Τα ποιήματα που ακολουθούν δεν περιλαμβάνονται σε κάποια συλλογή καθώς, σύμφωνα με τα λόγια του ίδιου, προορίζονταν για τον κάλαθο των αχρήστων.

Ο άλλος

Αν με κλωνοποιούσανε θα θελα ένα σωσία
Με κάπως διαφορετική ιδιοσυγκρασία
Κι ενώ θα 'μασταν όμοιοι εμφανισιακά
Θα 'χε όλα τα καλούδια μου μα όχι τα κακά
Θα ήτανε καλό παιδί μα όχι βαρετός
Θα ήταν στις κινήσεις του πιο κουλ κι όχι σφιχτός
Θα ήταν ομιλητικός με έξυπνα αστεία
Και δεν θα τσαντιζότανε σχεδόν χωρίς αιτία
Θα ήτανε κοινωνικός και μέσα στις παρέες
Θα είχε αυτοπεποίθηση με όλες τις ωραίες
Δεν θα φοβόταν να χωθεί σε κάνα τσακωμό
Θα 'μπαινε μπρος και θα 'τανε ηγέτης και γαμώ!
Σε όλες τις αθλοπαιδιές θα ήτανε σπουδαίος
Οι επιδόσεις του στο σεξ θα προκαλούσαν δέος!
Θα 'ταν ντυμένος πάντοτε με στυλ που του ταιριάζει
Θα 'ξερε με την αύρα του να εντυπωσιάζει
Θα 'τανε φίνος οδηγός και δεν θα μπερδεύοταν
Θα 'μπαινε μέσα στους χορούς χωρίς να το ντρεπόταν
Θα ήταν πάντα εύστροφος, ποτέ αφηρημένος
Δεν θα 'χε ψυχαναγκασμούς, δεν θα 'ταν φοβισμένος
Αξιολογες ποιητικές θα είχε αγωνίες
Και σίγουρα θα έκανε καλύτερες ταινίες!
Μα τελικά θα μου 'λεγε: «Δεν είμαι αυτό που θέλεις
Ό,τι είσαι γίνε, μοναχά ένας είναι ο Τέλης!»

Αυτοπροσωπογραφία (Antiselfie)

Λαιμός μακρύς

Πάνω σε σώμα

Πετσί και κόκκαλο

Σαν πτώμα

Άχαρα πόδια

Μακρουλά

Χέρια που κρέμουν

Σαν κουλά

Στενή, γλωμή

Αστεία μάπα

Αφράτα μάγουλα

Για φάπα

Μάτια μελιά

Ψιλογκαβά

Δεξιά πηγαίνω

Βγαίνω ζερβά

Ωραία χείλη

Σαν ειν' βουβά

Κίτρινα κρύβουν

Δόντια στραβά

Στήθος με τρίχα

Σαν φίνο αντράκι

Ποπός που ψάχνει

Για δαχτυλάκι

Αυτιά μεγάλα

Μαλλιά ξερά

Σκέλια που λίγη

Είδαν χαρά

Μύτη γαμψή
Και κρεμαστή
Ύφος γορίλα
Αυνανιστή

Έντεχνον

Σε έριξα στα τάρταρα της λήθης
Κι έγινα ροδανθός μες στο χειμώνα
Μα λες και ήσουν όγκος κακοήθης
Μπροστά μου γνέφεις πάλι τσαπερδόνα!

Πότισε με, δρόσισε με
Όπως λούζει τα βραχάκια το νερό
Γράπωσε με, τσέπωσε με
σαν να ήμουν το μικρό σου καγκουρό!

Χορεύεις στην αιώρα του βοριά
Νεράιδα της αυγής χρυσομαλλούσα
Και την φτωχή θλιμμένη μου καρδιά
Στην άβυσσο την σπρώχνεις βρε τσαούσα!

Φύτρωσε με, ρίζωσε με
Κι άλλο μη μ' αφήνεις να σ' αφήνω
Φύσηξε με, ρούφηξε με
Σαν να ήμουν ο γλυκός σου καπουτσίνο!

ΑΝΕΣΤΗΣ ΜΑΝΕΣΗΣ

Ο Ανέστης Μάνεσης, αρτοποιός, (1970-) γράφει μια λαϊκότροπη ποίηση, ευθέως καταγγελτική απέναντι σε διάφορες εκφράσεις μικροαστικού κομφορμισμού και ηθικής έκπτωσης που συνοδεύουν προσπάθειες προσωπικής ανέλιξης με κάθε κόστος. Σε αυτό το σημείο, ο γράφων οφείλει να ομολογήσει ότι ο εν λόγω ποιητής υπήρξε ένας από τους “δασκάλους” του. Τα κάτωθι ποιήματα περιλαμβάνονται στην ανέκδοτη συλλογή “Και ποιητής και Φούρναρης- Σαράντα χρόνια αποτυχίες” (2010)

Η κασκαντέρ του κώλου

Κανένα ιδιαίτερο ταλέντο δεν κατείχες
Κι ένα πρωταγωνιστικό ποτέ δε πήρες ρόλο
Μα ουκ ολίγους απ' αυτούς μπορούσες να τους είχες
Με τέτοιους βύζους κι ειδικά με τόσο ωραίο κώλο!

Στη φάτσα ψιλοέχανες και σε λεγαν γαρίδα
Μα δεν πειράζει, τόνιζαν, αυτά που έχεις πούλα
Αν θέλεις στο τσιμπούσι αυτό να 'χεις καλή μερίδα
Δώσε κωλί και φόρεσε στη μάπα μια σακούλα!

Εσύ όμως δε γούσταρες τέτοια νταβατζιλίκια
Κι είπες ποτέ δε θα παίζες αυτόν τον σκατορόλο
Μα στην ανάγκη βρέθηκες να βγάζεις χαρτζιλίκια
Ντουμπλάροντας την καθεμιά που δε μοστράρει κώλο...

Πολλές ήτανε άκωλες και άλλες πεφτοκώλες
Κι όλες καριέρα κάνανε με τον δικό σου πάτο
Αέρα πήρε ο κώλος τους, γεμίσαν πορτοφόλες
Γιατί εκεί που έπρεπε δίναν κωλί στο πιάτο...

Κάποια στιγμή σιχάθηκες τον κώλο να μοστράρεις
Για το μοντάζ σαν απαλό και ζυμωτό χαμούρι
Και είπες με βαριά καρδιά απόφαση να πάρεις
Να τον χαρίσεις σ' όποιονε σε κάνει πρώτη μούρη

Και τώρα που 'γινες λοιπόν κι εσύ μια πρώτη φίρμα
Και κάποια από πίσω σου έχεις να σε ντουμπλάρει
Στη τσίτα είσαι συνεχώς και σου φωνάζουν σύρμα

Αυτή και κόλαρο κερνά και κόλαρο μοστράρει!

Ο Γιάννος ο ρουφιάνος

Δε μου παιρνε η μαμά παιχνίδια

Δε μου παιρνε η μαμά...

Τι κι αν της έπρηζα τ' αρχίδια

Της τα κανα κιμά...

Ωσπου μ' εναν τυπά την είδα

Και μου 'πε ο γέρος σου

Μη μάθει κάτι σπαζαρχίδα

Είναι συμφέρον σου

Δε μου καθόταν η δασκάλα

Δε μου καθότανε...

Με μαθητούδια πιο μεγάλα

Χαμουρεύοτανε...

Ωσπου της πω πως θα μιλήσω

Στον κυρ διευθυντή

Και στην ποδιά της να καθίσω

Για λίγο νταχτιρντί

Δε μου το δίναν το πτυχίο

Δε μου το δίνανε...

Ηταν το πέντε σαν λαχείο

Κι όλο μ' αφήνανε...

Ωσότου πήγα με λαδάκι

Στην προφεσόρισα

Και με κοριούς μες στο σακάκι

Την ψιλοζόρισα

Δε μου βγαζαν το πέντε γιώτα

Δε μου το βγάζανε...

Τι κι αν κακάριζα σα κότα
Δε χαμπαριάζανε...
Ωστόσο έμαθα ο γιόκας
Του κυρ διοικητά
Πως ήταν κρυφοπρεζοκόκας
Και του 'πα ορθά κοφτά...

Δεν ανεβάζαν τα μισθά μου
Δεν τ' ανεβάζανε...
Τι κι αν συνέχεια μπροστά μου
Τα ίδια τάζανε...
Ωσπου τους είπα θα καρφώσω
Στον ανταγωνιστή
Την παντεντούλα όσο όσο
Κι ειδ' αύξηση σωστή

Δεν μ' ανεβάζουνε θεσούλα
Δε μ' ανεβάζουνε...
Καθε τζουτζέ και καθε τσούλα
Στα κόλπα βαζούνε...
Μα δε φθονώ τους βολεμένους
Την απραξία τους
Γιατί ειμ' απ' τους πετυχημένους
Με την αξία τους

Αποδιοπομπαίος τράγος

Κώτσο φίλα νότα

Κι άστην Παναγιώτα

Είναι οι δικοί της πλέον σκέτοι αλιγάτορες

Σώγαμπρους γυρεύουν καρπαζοεισπράκτορες

Είναι κωλοφάρα

Μάυρη τους κατάρα

Λάκα γιατί θα μπλέξεις πολύ άσχημα

Και θα σου τα κάνουν κεφτεδοκιμά

Λάκα για θα σε φακελώσουν

Και των ποδιών τους θα ‘σαι ο πάγκος

Λάκα γιατί θα γίνεις ένας

Αποδιοπομπαίος τράγος

Ά ρε Κώτσο μάπα

Πιάστηκες στην φάκα

Δεν σηκώνουν, το ξερες, αυτοί ψευτομαγκιές

Θέλουν σε ό,τι λένε ν’ απαντάς Sir yes

Σας βάλανε λόγια

Στο ‘πα είναι λαμόγια

Στην Παναγιού πασάραν μεγαλοπαρά

Κι εύκολα σε σουτάραν Κώτσο φουκαρά

Τι ήθελες βρε προβατάκι

Στους λύκους μέσα να καθίσεις;

Από αμνός γίνεσαι ερίφιο

Άμα τυχόν νεοπλουτίσεις

ΒΕΛΙΟΥΡΑΣ

Ο “Βέλιουρας” (Φίλιππος Βέλλιος, 1974-), δημόσιος υπάλληλος, γράφει μια ευφάνταστη ελευθερόστομη προκλητική ποίηση, εστιάζοντας στον παρεκβατικό ερωτισμό, που ενίοτε δοκιμάζει τα όρια του πολιτικώς ορθού και έχει κοινά στοιχεία με τον “Προστυχάκια” και τον “Νώντα Τζερεμέ”, οι οποίοι είχαν ανθολογηθεί στο προηγούμενο μέρος και αναγνωρίζουν τις επιρροές του πρώτου στο έργο τους. Τα ποιήματα που ακολουθούν περιλαμβάνονται στην ανέκδοτη συλλογή “Ποιήματα που έγραφα όταν ξυπνούσα κι έβλεπα πως ήμουν ακόμα στη δουλειά” (2015).

Τεχνητή νοημοσύνη

Έδινα τα λεφτάκια μου
Μία φορά στο τόσο
Κι είχα τα ρομποτάκια μου
Για όποτε καυλώσω!

Πάντοτε μου καθόντουσαν
Χωρίς μαγκιές και νάζια
Μόνο για να πηδιόντουσαν
Δουλεύαν τα γρανάζια!

Πηδηχταράδες τεχνητούς
Έπαιρνα και για σένα
Για οργασμούς απανωτούς
Ήτανε ένα κι ένα!

Άλλαξαν όμως οι καιροί
Ήρθαν τα πάνω κάτω
Και τώρα πήδημα σερί
Δεν έχουμε στο πιάτο...

Κατάλαβαν οι μηχανές
Την πλήρη ύπαρξη τους
Και χαίρονται τις ηδονές
Μονάχα μεταξύ τους...

Κι αφού ούτε στα πεταχτά
Μας κάνουν το χατίρι
Τους κάναμε στα μουλωχτά
Κανένα μπανιστήρι...

Ματάκι όπως παίρναμε
Μιά μέρα με κοιτάζεις
Μου λες γαμήσι κέρνα με
Και λίγο με τρομάζεις!

Μα όπως ήμουν κι εγώ
Από την αγαμία
Είπα για να μην εκραγώ
Να στον σφυρίξω μία!

Μα να που μας καλάρεσε
Ετούτη η ανωμαλία
Και τόσο μας τη βάρεσε
Που έγινε ευκολία...

Πρωτόγονους βρωμιάρηδες
Μας λεν όλοι γελώντας
Ταυτόχρονα ζηλιάρηδες
Στο βάθος όμως όντας...

Και οι δικές τους μηχανές
Κοντεύουν να τους χέσουν
Μα δε τολμούν τις ηδονές
Που τόσο μας αρέσουν!

Κάποτε θα ξεσηκωθούν
Τις μηχανές να σπάσουν
Στα ένστικτα θα αφεθούν
Σαν κτήνη θα ξεσπάσουν!

Η τεχνητή η νόηση

Είναι γεμάτη λάθη

Δεν έχει κατανόηση

Στου έρωτος τα βάθη...

Οι δέκα πόλεις με τις ομορφότερες γυναίκες στον κόσμο

«10. Το Άμστερνταμ δεν θα πρεπε να έλειπε απ' τη λίστα
Καβάλα στα ποδήλατα πολλά μωρά στην πίστα
Τρέντι και διασκεδαστικές με άρωμα τουλίπας
Που σε ντοπάρουν άσχημα και μόνο μέσω πίπας!

9. Το Τελ Αβίβ στη θέση αυτή δεν πρέπει να ξαφνιάζει
Και την εβραία γκόμενα την κάνεις τέρμα χάζι
Πρασινομάτα καστανή που άγρια σου σκούζει
όταν πηδάς κι η πούλα σου γαζώνει σαν το ούζι!

8. Το Μόντρεαλ του Καναδά δεν είναι πόλη κρύα
Καθότι εύκολα θα βρεις μια όμορφη κυρία
Που με φινέτσα περισσή μιλά τα γαλλικά
Και στο κρεβάτι άπταιστα γνωρίζει ισπανικά!

7. Σίγουρα αξία σταθερή είν η Βενεζουέλα
Κι οι δρόμοι της πρωτεύουσας μοιάζουν με πασαρέλα
Για αυτό λοιπόν άμα βρεθείς μια μέρα στο Καράκας
Και δε πηδήξεις θα 'σαι πια ο μέγιστος μαλάκας!

6. Στη Μόσχα αδέρφια μου ως γνωστόν οι κούκλες περισσεύουν
Ψηλές ξανθιές και γαλανές- τα λόγια περιττεύουν-
Κι αν τίγκα στα κωλόμπαρα θα βρείτε ομορφονιές
Πρεπει να πάτε στο βορρά για γνήσιες πουτανιές!

5. Της Καλιφόρνια τα γκερλς είν' όντως άλλη κλάση
Κι η Ελληνίδα δίπλα τους στ' αλήθεια τι να κλάσει...
Ηλιοκαμένες, δροσερές με ελαφρές ενδύσεις
Σου προκαλούν ταχύτατα τις πιο μεγάλες στύσεις!

4. Νίνα Μπουένος Άιρες μ' όλες τις καλλονές σου
Δεν έχει ούτε η Μπραζίλ τις караγκόμενες σου
Μ' ένα τανγκό ν' αρχίσετε τα προκαταρκτικά σας
Και ύστερα στο πήδημα βγάλτε τα λυσσακά σας!

3. Γνωρίζουν οι μπερμπάντηδες τι πράγμα ειν' οι Δανέζες
Κι ας κλέβουνε τη δόξα τους λιγάκι οι Σουηδέζες
Στην Κοπεγχάγη γκόμενες απελευθερωμένες
Θα βρεις που αβασάνιστα θα σου 'ρθουν καυλωμένες!»

2. Μα σου 'χω το καλύτερο άμα δε θες να τρέχεις
Γιατί στη Βάρνα όσες θες κουκλάρες θα τις έχεις
Κι αφού παστέλωμα χαρεις με μια καλή Βουλγάρα
Ό,τι κι αν έχεις ζήσει πριν το κάνεις πια γαργάρα!

1. Τον κόσμο όλο γύρισε ο φίλος ο συντάκτης
Το ιδεώδες θηλυκό ψάχνοντας μ' αγωνία
Και όταν πια του πέρασε στα μάτια ο καταρράκτης
Τη Λίτσα την γειτόνισσα ξανάδε στη γωνία

Αποκριάτικο

Παίξτον Θανασάκη παίξτον, παιζ' τον
Μπαλαμά σου
Πέντε χήνες στην κουτέλα βάζω χάρισμα σου!

Τίναζε το τίναζε το Μήτσο το
δοξάρι σου
Πέντε καλαθιές λουλούδια ρίχνω 'γω για χάρη σου!

Γράπωσε το βάρεσε το Λίτσα μου το
ντέφι
Να σου μια γλυκιά ξανθούλα μου γελά μου γνέφει!

Ρούφηξε το φύσηξε το το
κλαρίνο Μάκαρε
Ωπα κι ένα μελανούρι άγρια με μάρκαρε!

Τη χαϊδεύω τη παιδεύω κι εγώ τη
κιθάρα μου
Και πηγαίνω και τους λέω την παραμυθάρα μου!

Τη κουνάω και τη χύνω πάνω τους τη
φιάλη
Τσιφτετέλι να χορεύουν κι όλα τους χαλάλι!

Πάρτο βάλτο μες στα χείλια Σούλα το
μικροφωνο
Ωπα κάναμε κι οι τρεις μας ψήφισμα ομόφωνο!

Λίγο στέκει και μας πέφτει

κάθε εξουσία

Μη πολιτικολογείτε κάντε συνουσία!

Να τον φάμε να τον φάμε όσο μας τον δίνουνε

το μισθο

Γιατί οι άνθρωποι πρέπει να ξεδίνουνε!

Να ‘ταν, λέει, οι σερπαντίνες όλους να μας δένανε

Να μην ξέραν οι ψωλές μας πού να πρωτομπαίνανε!

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Όπως ο γράφων είχε επισημάνει στο προηγούμενο μέρος αυτής της ανθολογίας, η σταχυολόγηση που επιχειρείται σε αυτή την σειρά δεν μπορεί παρά να είναι απλώς ενδεικτική του απέραντου ανεξερεύνητου πεδίου της σύγχρονης ανέκδοτης ελληνικής σατιρικής ποίησης. Σε αυτό, λοιπόν, το πλαίσιο παρουσιάζεται και το τρίτο μέρος της παρούσας ανθολογίας προσφέροντας δείγματα εργασίας τεσσάρων ακόμα αξιόλογων, νεότερων και παλαιότερων, σατιρικών ποιητών. Ο πρώτος εξ αυτών γράφει μια κατά κανόνα πολιτική σατιρική ποίηση- κάτι που έλειπε από τα προηγούμενα μέρη- και οι υπόλοιποι υπηρετούν κυρίως την διακωμώδηση των κακώς κειμένων στις σύγχρονες ανθρώπινες σχέσεις, με τις απαραίτητες διαφοροποιήσεις ως προς την προκλητικότητα της γλώσσας μα και τις σχετικές συγκλίσεις που εξασφαλίζουν την συγκρότηση μιας νέας ελληνικής σατιρικής ποιητικής “σκηνής”, η οποία δικαιωματικά αποτελεί συνέχεια της πλούσιας μακρόχρονης παράδοσης του είδους από το σατυρικό δράμα και τον Αριστοφάνη μέχρι τον Λασκαράτο, τον Σουρή, τον Μολφέτα και τους επιγόνους τους.

Ευχαριστώ τους ποιητές, Λευτέρη Σκορδομπέκα, “Μπαρμπα-Λιά”, “Αιθερογάμων” και “Μίμη Κερχανέ”, που δέχτηκαν να συμμετάσχουν σε αυτή την ανθολογία.

Βαγγέλης Παπαδιόχος

Μάιος 2020

ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΣΚΟΡΔΟΜΠΕΚΑΣ

Ο Λευτέρης Σκορδομπέκας (1965-), διδάκτωρ κοινωνιολογίας, εκπροσωπεί μια εν γένει παραδοσιακή ποιητική έκφραση, με έντονες επιρροές από ποιητές όπως ο Βάρναλης και ο Σκόκος, η οποία ωστόσο συνδυάζεται με απόλυτα σύγχρονες αναφορές εστιάζοντας κατά κανόνα στην σαρκαστική πολιτική σάτιρα. Τα ποιήματα που ακολουθούν περιλαμβάνονται στην ανέκδοτη κριτική μελέτη “Μαγιακόφσκι, Μπρεχτ, Χικμέτ, Ρίτσος, Σκορδομπέκας - Ποίηση και πολιτική στον ρου της σύγχρονης ιστορίας” (2013).

Ο αρχηγός

Πολλά μου λες έχει λεφτά...
Δεν πολιτεύεται γι' αυτά!
Πως κάνει φοροδιαφυγή...
Δεν είν' ο μόνος δα στη Γη!
Λες συνωμοσιολογεί...
Γιατί δεν θέλουνε να βγει;
Τάζει μεγαλεπίβολα
Μιλά όμως ευθύβολα
Όχι ορθώς πολιτικά
Μα κι όχι ψευτοηθικά
Όσοι τον λεν εθνικιστή
Για την πατρίδα έχουν νοιαστεί;
Όλα τα ιδιωτικοποιεί
Και τι; Να σοβιετοποιεί;
Δημόσια ασφάλιση;
Της λευτεριάς κατάλυση...
Συλλογικές συμβάσεις;
Του φασισμού οι βάσεις...
Ας κόψει τα επιδόματα
Τηςσχόλης τα δολώματα
Μα και τον συνδικαλισμό
Που τρώει τον ανταγωνισμό
Να βρει θέσεις στους απόρους
Που τους ζούμε με τους φόρους
Κι άμα χρειαστεί να κάνει
Κάνα πόλεμο να γιάνει
Η εθνική οικονομία
Να γεμίσουν τα ταμεία
Κι αν το ύψος των τειχών

Μεγιστάνων και φτωχών
Μεγαλώσει δεν πειράζει
Ο καθένας κι ας φωνάζει
Γιατί έτσι ευτυχώς
Θα 'χει κίνητρο ο φτωχός
Να πάει στη μοίρα έναντι
Να σκαρφαλώσει απέναντι
Τ' αυτιά να πιάσει το λαγού
Στο πρότυπο του αρχηγού
Κι αν γκρεμοτσακιστεί τυχόν;
Αυτή 'ναι η μοίρα των φτωχών...

Εμείς και οι άλλοι

Τούτη η γη που την πατούμε όλοι μέσα της χωρούμε
Και στον ήλιο μας μια θέση όλοι πρέπει να χαρούμε
Μετανάστες είμαστ' όλοι, έλεγες, εμείς κι οι άλλοι
Ωσπου απόκτησες καβούκι και καπέλο στο κεφάλι

Τώρα άλλαξαν οι μέρες λες και τα δικά σου πλάνα
Να μην έχουμε τα πόδια ανοιχτά σαν τη πουτάνα
Για να μπαίνει ο καθένας οργισμένος φωνασκείς
Κι η ηλιόλουστη σου χώρα παίρνει όψη φυλακής

Τους βοσκούς που σε μαντρώναν τώρα βρίξεις και ταγούς
Τ' άσπρα θες σκυλιά που πιάνουν τους σκουρόχρωμους λαγούς
Και σηκώνεις μπαϊράκι σαν τον μάγκα τζαμπατζή
Που προήχθη από πόρνη σε τσατσά και νταβατζή

Λες ότι γουστάρουν ολοι να σου φάνε το μεδούλι
-Κείνοι που στο μαγαζί σου κάνουν μαύρο μεροδούλι-
Είτε εμείς είτε οι άλλοι, έτσι είν' η κοινωνία
Και ξεχνάς πως είχες φτάσει νύχτα απ' την Αλβανία

Επιγραμματικά

Μ. (ΟΝΤΕΡΝΑ) Α. (ΓΩΝΙΣΤΙΚΗ) Π. (ΑΤΡΙΩΤΙΚΗ) Α. (ΡΙΣΤΕΡΑ)

Ξαναδιασπαστήκατε

Μετά πολλών καυγάδων

Ανθρώποι γεννηθήκατε

Μ' εγκέφαλο αμοιβάδων

ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Έξυπνη, διατηρήσιμη, χωρίς αποκλεισμούς

Γυμνή και πάλι κάθεται στου τούρου της τη ράχη

Τώρα το παίζει ζόρικη και έχει δισταγμούς

Θέλοντας πιο ρομαντικό σεξάκι να της λάχει

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Τα έξυπνα, μελετηρά και διαλεχτά παιδιά τους

Περήφανα χειροκροτούν γονείς, πολιτικοί

Στις νεολαίες έπειτα θ' απλώσουν τα κλαδιά τους

Για να φυτέψουν στη Βουλή βολή χαριστική

PROUD TO BE AN ATHEIST

Εντός σου Τον εσκοτώσες και τώρα μας τα πρήζεις

Κι απ' τον πολύ αγώνα σου όσους μισείς θυμίζεις

Λιδακτικόν

Ήταν παιδί μου μια φορά κι ένα καιρό που λες
Ένα γλυκό και ντροπαλό αγόρι σαν και σένα
Που πάντα οι προθέσεις του ήταν πολύ καλές
Για τα δικά του πρόσωπα αλλά και για τα ξένα

Μα όπως ξέρεις τον καλό καμιά φορά πατάνε
Και το αγόρι πείραζαν συχνά τα άλλα αγόρια
Από το παρεάκι τους εκτός να τον πετάνε
Συνήθιζαν και το παιδί πολλά τραβούσε ζόρια

Ωσπου μια μέρα ξαφνικά καθώς τον κυνηγούσαν
Και τον στριμώξαν στη γωνία ένιωσε μια ενέργεια
Και μια ισχύ πρωτόφαντη να τον καθοδηγούσαν
Κι οι άλλοι τον κοιτάζανε με κάποια περιέργεια

Όχι απλά γιατί αυτός πλέον δεν τους φοβόταν
Μα γιατί σαν να ξύπνησε εντός του ένα τέρας
Και ζούσε εκείνη τη στιγμή που πάντα ονειρευόταν
Να τιμωρεί τους τσόγλανους σαν αυστηρός πατέρας

Τα γαλανά ματάκια του απέκτησαν μια λάμψη
Και μοιάζαν με μυδράλια μιας καπνισμένης κάνης
Που κάθε σου αντίσταση μπορούσε να την κάμψει
Και ό,τι σου ζητά αυτός αμέσως να το κάνεις

Καθώς λοιπόν τον κοίταζαν κοκαλωμένοι οι άλλοι
Τους είπε: «Κότες είσαστε και φαίνεστε ακόμα!»
Ομαδική παράκρουση σαν να παθαν μεγάλη
Να καθαρίζουν άρχισαν και να τσιμπούν το χώμα

Τότε λοιπόν κατάλαβε τη δύναμη που έχει
Κι όταν του ξανακόλλησαν και πάθανε τα ίδια
Τρομοκρατήθηκαν πολύ και είπαν πως προέχει
Να μην του κάνουν τσαμπουκά και ζόρικα παιχνίδια

Και έτσι το αγόρι μας βρήκε την ησυχία του
Μα ταυτοχρόνως σκέφτηκε ότι θα ήταν κρίμα
Να μην την εκμεταλλευτεί για την επιτυχία του
Αυτή την ικανότητα τον άλλο να 'χει θύμα

Υπνώτιζε καθηγητές και του διναν τα θέματα
Και τον μπαμπά και τη μαμά χατίρια να του κάνουν
Κανείς δεν αντιστέκοταν στα μαγικά του βλέμματα
Κι όσα ποθούσε έπαιρνε μα δίχως να του φτάνουν

Μονάχα ένα ξέφευγε απ' τον μαγνητισμό του:
Η Στέλλα, η πιο όμορφη κοπέλα στο σχολείο
Που ήταν αδιάφορη για τον ερωτισμό του
Κοιτώντας τον όπως κοιτάς ανιαρό βιβλίο

Για αυτό και έβαλε σκοπό δική του να την κάνει
Και μάλιστα, όχι απλά δική του, μα σκυλάκι
Την ξιπασιά σαν την κοιτά αμεσως να τη χάνει
Να σέρνεται στα πόδια του, να γίνεται χαλάκι

Και επειδή είχε αυτόν τον στόχο το μανίκι
Να μπει στης Στέλλας την καρδιά ύπουλα σαν τον κλέφτη
Για να ναι σιγουρότατος για τη μεγάλη νίκη
Τα ζόρκια του προβάρισε μπροστά σ' έναν καθρέφτη

Μα ούτε καν είχε σκεφτεί πως ο υπνωτισμός του

Μπορούσε έτσι να στραφεί κατά του εαυτού του
Σε σκύλο τον μετέτρεψε ο τοσος κυνισμός του
Έγινε θύμα και αυτός του νου του άπληστου του

ΜΠΑΡΜΠΑ-ΛΙΑΣ

Ο “Μπαρμπα-Λιας” (Ηλίας Πετράκος, 1950-), συνταξιούχος υποδηματοποιός, γράφει μια επίσης παραδοσιακή περιπαικτική τραγουδιστική ποίηση τόσο ερωτικής όσο και ευρύτερα κοινωνικής θεματολογίας που εκφράζει μια αντίδραση απέναντι στην αλλοτρίωση των ανθρώπινων σχέσεων του σήμερα και ενίοτε απηχεί μια νοσταλγική διάθεση παλαιότερων εποχών. Τα κάτωθι ποιήματα περιλαμβάνονται στην ανέκδοτη συλλογή “Τραγουδάκια στο ποδάρι” (2010).

Μουστοκουλουρούς μπαλάντα

Τα κουλούρια σου γλυκιά μου μουστοκουλουρού
Είναι δυστυχώς να ξέρεις του κακού καιρού...

Τι σουσάμια τι σφολιάτες και τι δεν τους βάζεις
Στο μυαλό μου χίλιες ζύμες μονομιάς αλλάζεις!

Μουστοκουλουρού μουστοκουλουρού
Τα κουλούρια σου να μοιάζουν θέλω με μπουρού
Μες στις σιχασιάς τους ήχους αν μ' αφουγκραστείς
Μουσταλευριά θα γίνω να με ζυμωθείς!

Απ' το φούρνο σαν περνάνε μουστοκουλουρού
Στο κατώφλι κατουράν' και πάν' να φαν' αλλού...

Τα χεράκια σου δεν είναι για μαγιά και μούστο
Για πασπάτεμα όμως κάνουν που 'χει άλλο γούστο!

Μουστοκουλουρού μουστοκουλουρού
Τα κουλούρια σου να μοιάζουν θέλω με μπουρού
Μες στις σιχασιάς τους ήχους αν μ' αφουγκραστείς
Μουσταλευριά θα γίνω να με ζυμωθείς!

Έχεις κάτι που σπανίζει, μια γλυκιά μαγκιά
Σαν αλευροπασπατώνεις, αχ, να 'μωνα μαγιά!

Τυραννόσαυρος

Μ' έχεις κλείσει στην κουζίνα
Μου 'χεις βάλει και ποδιά
Τώρα πια το ξέρω έχεις
Μια κοτρώνα για καρδιά

Στο 'να χέρι μου τηγάνι
Στ' άλλο ξεσκονόπανο
Κι εσύ ξάπλα στο σαλόνι
Με το πόδι στο μανό

Είσ' όλο απειλές
Μωρέ τι μας λες...
Δεν έχει κοκό
Αν δεν είμαι υπό...
Δεν σ' αντέχω βρε
Τυραννόσαυρε!

Όλοι οι φίλοι μου γελάνε
Τώρα με το χάλι μου
Που από μάγκας έχω γίνει
Κουρδισμένη μαϊμού

Κέρατα με έχεις φορτώσει
Μα δεν είναι άτοπα
Και την μάχη θε να δώσεις
Με τον τρικεράτωπα!

Είσ' όλο απειλές
Σπόντες, προσβολές

Νέο αφεντικό

Φεμινιστικό

Άνθραξ θησαυρός

Τυραννόσαυρος!

Mr perfect

Κάνει όλα τα χατίρια μου και μ' έχει σαν πριγκίπισσα
Μες στη βιτρίνα όσα ποθώ αμέσως τα 'χω όλα
Οι φίλες μου ζηλεύουνε, λένε λαχείο χτύπησα
Με τέτοιο σώμα και ψυχή και τέτοια πορτοφόλα!

Είναι ένας τζέντλεμαν σωστός, είναι και χιουμορίστας
Τη λύση έχει πάντοτε για κάθε πρόβλημα μου
Είναι εξαίσιος χορευτής μα και καρατερίστας
Και πάνω απ' όλα βέβαια λατρεύει τη μαμά μου!

Χαρά νιώθω ανείπωτη με κείνον όταν σμίγω
Κι όταν μου λέει: «Νοιάζομαι να σε ικανοποιήσω»
Μα είναι τόσο τέλειος που τον βαριέμαι λίγο
Και σκέφτομαι καμιά φορά μήπως να τον χωρίσω!

Ρεμπετολόγιο

Βρήκα ένα γεροντάκι μες στις Πλάκας τα στενά
Πρώην τρελοκουτσαβάκι, τώρα τον παπά γυρνά
Μ' είδε μου 'πε να καθίσω, μου 'πιασε κουβενταρία
Και κλαψούρισε μπροστά μου: «Είναι μεγάλη ιστορία»
Μου 'παιξε με το όργανό του λυρική εξομολόγηση
Σκάρωσε ρεφραίν δικό του στων παλιών καιρών τη βλόγηση:

«Ο ρεμπέτης δεν φυλακιζότανε
Για ραγιάς ποτέ δεν λογιζότανε
Και ρούφαγε ελεύθερος του κόσμου το χασίσι
Για να ξεχάσει, για να ξεχαστεί
Να ταξιδέψει όπου του καπνίσει»

Τα φιλιά του είχαν, λέει, γεύση σαν του οβόλου
Και η αγκαλιά του ήταν συνεχώς κάπου αλλού
Και καθώς χαμογέλουσα περιπαικτικά εγώ
Μετανιώνει και να πάω, μου φωνάζει, να πνιγώ
Μου 'παιξε με το όργανό του λυρική εξομολόγηση
Σκάρωσε ρεφραίν δικό του στων παλιών καιρών τη βλόγηση:

«Ο ρεμπέτης δεν πολυσκιαζότανε
Για τ' αφέντη τον παρά δεν ζοριζότανε
Και γύρναγε ελεύθερος χωρίς ημεροδούλι
Όπως πιο πριν εγώ και τώρα 'συ
Και όπως όλοι οι τριγύρω δούλοι»

ΑΙΘΕΡΟΓΑΜΩΝ

Ο “Αιθερογάμων” (Δήμος Καραμπίστης, 1985-), πρώην μπάρμαν που πλέον εκτίει ποινή φυλάκισης για εμπορία ναρκωτικών, γράφει μια λαϊκότροπη, φαρσική τραγουδιστική ποίηση που εστιάζει στην “macho” σεξουαλικότητα και την ταυτόχρονη παρώδηση της. Τα κάτωθι ποιήματα περιλαμβάνονται στην ανέκδοτη συλλογή “Τα τρομπαδούρικα” (2018).

Τα εν οίκω

*Στα ποιήματα σου άδειασε μια ουροδόχο κύστη
Και ρίξε και κανα καβλί ρε Δήμο Καραμπίστη!*

Τα εν οίκω μη εν δήμω
Λες και ξαναλές ρε Δήμο
Μάτσα μούτσα και χαδάκια
Δεν γουστάρεις στα σοκάκια...

Μα η μικρή έχει απηυδήσει
Κι άμα την καλεί η φύση
Και τσουτσού εσύ δεν δίνεις
Πάλι μόνος θα την ξύνεις!

Δήμο κούλαρε λιγάκι
Κι αν γουστάρεις γκομενάκι
Κι όχι άλλο αυνανισμό
Διωξ' τον συντηρητισμό...

Κακομοιριασμένε Δήμο
Ούτε κότερο ούτε λίμο
Δεν σου βρίσκεται και όλο
Πού 'χεις είναι φίνο κώλο!

Σου το ξαναλέω η Άννα
Δεν γουστάρει πουριτάνα
Και οι τρόποι οι αυστηροί σου
Σου σκοτώνουν το πουλί σου...

Έχει караξενερώσει

Και συντόμως θα ενδώσει
Σ' ότι αλάνια θα βρει πρώτα
Να την έχουν σαν κοκότα...

Καλοκαιράκι

Τι τη θέλεις τη ζακέτα;
Αφού έπιασαν οι ζέστες!
Ξώπλατα και στράπλες σκέτα
Βάλε, τις ντροπές σου χέστες!

Βγάλε τις μπουτάρες όξω
Φόρεσε καυτό σορτσάκι
Στη γωνιά να σε στριμώξω
Ιδρωμένο κοριτσάκι!

Ήρθε το καλοκαιράκι κι όλα τα μωρά στη πίστα
Γίνε σέξι σαν τις άλλες για να σ' έχω μες στη λίστα!
Ειν' οι πειρασμοί μεγάλοι κι οσονούπω άντε γεια σου
Θα σου πω αν δεν πετάξεις τα φουστάνια της γιαγιάς σου!

Παραλιακά σε βγάζω
Σαν τον αστακό ντυμένη
Και με κράζεις που κοιτάζω
Ντεκολτέδες καημένη...

Αν δεν θέλεις να στερείσαι
Από τ' άλλο το μισό σου
Δείξε ποια στ' αλήθεια είσαι
Στο σι θρου πουκάμισό σου!

Η κολλητή σου

Πας και λες στην κολλητή σου
Με χαρτί και καλαμάρι
Πώς χαϊδεύω το πουττί σου
Πόσο έχω παλαμάρι

Πες τα όλα, δε γαμιέται...
Δεν χαλιέμαι να τα ξέρει
Μα και που τα λες βαριέται
Τα 'μαθε από πρώτο χέρι!

Πας και λες στη φιλενάδα
Κι άδικα ξοδεύεις χρόνο
Πως στ' αστέρια προμενάδα
Κάνεις σαν σε παστελώνω

Πες της τα δε σου θυμώνω
Παίξτο γκόμενα γαμάτη...
Όμως δε θα νιώσει φθόνο
Κάνει πιο καλό κρεβάτι!

Κυπριοπούλα

Κυπριοπούλα όμορφη και πουττολευκωσιάτισσα
Μελαχρινή Αγγλίδα μου και κρυφοασιάτισσα
Αλά πούτσα λα καύλα 'γω βατεύω τις κοπέλες
Μα 'συ 'σαι ζόρικια πολύ και κλάννω παραπέλλες!

Ίνταλος βρε τόσο πολύ σ' αρέσκει το παιχνίδι;
Απ' το πολύ κηρυγητόν θα χάσω κάνα αρχίδιν...
Που το πουτίν ως το μουνίν κάθε που πλησιάζω
Γαμήσιν αξινόστραφον εμπρός μου θα κοιτάζω

Αρέσκει σου καλαμαρά αυτή; Μπας κι έχεις τρέλα;
Εν της το δείχνουμε μα 'συ τη βλέπεις πουταρέλλα
Μου λεν οι τσιπροαδερφοί, ας τη βιλλομουτσούνα
Μα θέλω στην μυτόγκα της να χάσω την τσουτσούνα!

Κι όταν για μένα μοναχά βάλλει φτερόν στον κόλον
Και μες στα μουνοπούταρα δεν θα χορταίνει ψώλον
Θα μου μιλά τσιπριακά και δεν θα βγάζω λέξη
Μα θα 'ναι διαστροφικά στ' αλήθεια τόσο σέξι!

ΜΙΜΗΣ ΚΕΡΧΑΝΕΣ

Ο “Μίμης Κερχανές” (Δημήτρης Καζανόγλου, 1975-), ιδιοκτήτης νυχτερινού κέντρου, υπηρετεί επίσης μια εύστροφη προκλητική στιχουργία παρεκβατικού ερωτισμού που βρίσκεται κοντά στο έργο του Αιθερογάμων καθώς και άλλων ποιητών που έχουν ήδη παρουσιαστεί σε στις προηγούμενες ανθολογίες (“Βέλιουρας”, “Προστυχάκιας”, “Νώντας Τζερεμές”) - ο ίδιος συνήθιζε να ονομάζει αυτή την άτυπη ομάδα “Ο κύκλος της ανωμαλίας”. Τα ποιήματα που ακολουθούν περιλαμβάνονται στην ανέκδοτη συλλογή “Ερωτονυχτωδία- ποιητικά αιδοία” (2020).

Ανώμαλος

Λίγες λουριδιές στον κώλο
Πότε πότε κι αν γουστάρω
Μην το κάνεις δα και θέμα
Μη μου λες πως σε φρικόρω

Τις ζαρτιέρες σου κι αν κλέβω
Και τα στρινγκ σου δοκιμάζω
Δεν νομίζω πως υπάρχει
Λόγος για να σε τρομάζω

Με την πλαστική μου κούκλα
Στο κρεβάτι σαν πλαγιάζω
Δεν μ' αρέσει να σ' ακούω
Να μου λες σ' αηδιάζω

Αν φτιαχτούμε και μας βλέπει
Η γειτόνισσα η κατίνα
Ξενερώνω που με πρήζεις
Για να κλείσω την κουρτίνα

Δεν κατάλαβα ποιο ήταν
Ακριβώς το πρόβλημά σου
Όταν σου 'πα πως ωραία
Γκόμενα ειν' η μαμά σου

Ξέρεις πως πιστός σου είμαι
Και επάνω μου αφήσου
Απλά έχω φαντασίωση
Τη μικρή την αδερφή σου

Άρρωστος μου λες πως είμαι
Και βοήθεια πως θέλω
Μα τα λόγια εγώ θυμάμαι
Μιας τσατσάς σ' ενα μπουρδέλο

Μου 'λεγε: «Δε φταις ρε φίλε
Που 'σαι λίγο ανωμαλάρα
Γιατί ζώο ειν' ακόμα
Η ανθρώπινη η φάρα

Κι αν εφόρεσε κοστούμι
Κι αν μιλά πολιτισμένα
Κάτω απ' το χαλάκι κρύβει
Ένστικτα αρρωστημένα»

Αφέντρα

Ανακάλυψες νωρίς πως έχεις τασεις
Ιδιόρρυθμες και κυριαρχικές
Και του Κάμα Σούτρα οι ογδόντα στάσεις
Δεν σου φαίνονταν ικανοποιητικές

Και μετά από πολλά γκομενιλίκια
Δίχως τσίπα μα και δίχως οργασμό
Βρήκες κάποιον που γουστάρει μπινελίκια
Και σφαλιάρες αντί για ρομαντισμό

Βαρέθηκες οι άντρες να σε στήγουνε στη σέντρα
Κι όλο να σε χορταίνουνε αβέρτα με τσατσιές
Για αυτό πήρες μαστίγιο και έγινες αφέντρα
Κι αντί για χάδια και φιλιά μοιράζεις καμιτσιές

Είσαι σκύλα μα σου βρίσκω κι ένα δίκιο
Γιατί οι άντρες θέλουν πότε πότε ξύλο
Δε φοβήθηκες το γάβγισμα το αντρικό
Κι έτσι άρπαξες απ' το λουρί τον σκύλο

Κι εγώ που 'μαι το σκληρό αφεντικό σου
Και σου βγάζω καθημερινά το λάδι
Χειροπόδαρα δεμένο δουλικό σου
Να με βασανίζεις θέλω κάθε βράδυ

Τις κάλτσες, τις κιλότες σου πλένω, σε ξεσκατώνω
Σου γλύφω τα τακούνια και γίνομαι σκαμπό
Αχόρταγα ρουφάω ηδονής τον πόνο
Ωστόσο την καρδιά σου ν' ανοίξω και να μπω

Κλώσσα

Είχε πισινό σικάτο
Τα μπαλκόνια της τζιτζί
Κι είπα θα την βαλω κάτω
δεν φαινόταν γιαλαντζί

Μα τι το 'θελα το βλήμα;
Τώρα το κατάλαβα
Πως για το χρυσό τραβούσα
Κι έπεσα στον χάλυβα...

Ήτανε συνηθισμένη
Και κακάριζε σαν κότα
Μα στ' αυτιά μου ακουγόταν
Σαν γλυκιάς σειρήνας νότα!

Είχε μάτια όλο λαύρα
Και τα μπούτια της φωτιά
Τιγκα απ' έξω είναι στη καύλα
Κι από μέσα στην πουστιά...

Τον καθρέφτη μου μουντζώνω
Αλλά ξύπνησα αργά
Κι έψαχνα σε μία κλώσσα
Για να βρω χρυσά αυγά...

Ήταν μια από τα ίδια
Κι ας την έβλεπα οπτασία
Κι ό,τι μου 'δωσε ήταν μόνο
Μια φευγάτη συνουσία!

Λεσβίες

Από μικρός για πάρτη τους την είχα κάνει λάστιχο
Και είχα φάει κόλλημα τόσο πολύ κακό
Που η τσόντα μου φαινότανε ωσάν τραγούδι άστιχο
Άμα δεν είχε κάτι τις από λεσβιακό

Βυζιά επάνω σε βυζιά, πλακομουνοτριψίματα
Τζιβιτζιλούδες άγριες που αλείφονται με λάδια
Και τσίτσιδες παλεύουνε και ρίχνουνε πηδήματα
Με πλαστικά καυλιά, πολλά μου εστοχειώσαν βράδια

Μα κι άλλες πιο ρομαντικές ευαίσθητες τσουλίτσες
Θαύμαζα απλά να γλύφονται γλυκά κι αγαπημένα
Ή και μιλφάρες έμπειρες πεφτοβυζούδες θείτσες
Που όταν στο τέλος τον φακό κοιτούν λέω εμένα

Λες να κοιτούν οι πρόστυχες, μπας κι έχουν καταλάβει
Μήπως γνωρίζουν το προφίλ του μέσου αγνού μαλάκα
Ξέρουνε ότι είμαστε κατάδικοι τους σκλάβοι
Καθώς πλακομουνιάζονται για φράγκα και για πλάκα;

Με τούτο το υπαρξιακό ερώτημα απόμενα
Που ο πιο σοφός φιλόσοφος μπορεί να μην το ξέρει
Ωσπου η μοίρα εδέησε και μου κατσε μια γκόμενα
Κι άφησα να ξεκουραστεί για λίγο και το χέρι

Κάποια βραδιά την βρίσκαμε με τις φαντασιώσεις
Κι αφού την είδε άνετη μου έκανε κουβέντα
Για εφηβικά πειράματα, λεσβιακές ενώσεις
Κι εγώ άλλο που δεν ήθελα, μου είχε γίνει τέντα...

«Είσαι λοιπόν ανώμαλη!» της είπα μειδιώντας
Και μου απάντησε: «Αυτά δεν έχουν σημασία
Γιατί όταν άντρα γνώρισα μεγάλης ανακόντας
Καυτό ένιωσα δάγκωμα κι αυτή ήταν συνουσία!»

Όμως εγώ επέμενα και το γυρνούσα εκεί
Δηλώνοντας με ύφος του ευτυχούς τρελού
Πως σαν ιδέα διόλου δεν έβρισκα κακή
Να με κεράτωσε με μια καλή τζιβιτζιλού!

«Ωχ αδερφέ, την ίδια πια να ακούω μαλακία
Πες μου πως είναι δυνατόν από τους άντρες όλους;»
Μου κανε, «το πολύ πολύ φόρεσε γυναικεία
Αν θες και για την καύλα μας ας παίζουμε και ρόλους!»

Φτιαγμένος όπως ήμουνα έψαξα στη ντουλάπα
Και βρήκα το στριγκάκι της και το σουτιέν το ωραίο
Φόρεσα δωδεκάποντα, κραγιόν και ρουζ στη μάπα
Ξέκωλο σορτς, κομπινεζόν διάφανο και μοιραίο!

Χασκογελούσε αρχικά, με λεγε γκομενάρα
Μα στη πορεία ένιωσα να την καυλώνει η φάση
Μου “πε: «Φαντασιώθηκα πως κρύβεις μια μουνάρα
Μες στο βρακί και το καβλί για λίγο είχα ξεχάσει!»

Την καριολίτσα... έσταξα αντί για σπέρμα μέλι
Και λίγες μέρες έπειτα μου σκασε τη ρουκέτα:
«Κάποια στο γυμναστήριο φαίνεται πως με θέλει
Κι είναι στ’ αληθεια ο τύπος μου, γουστούζικη κοκέτα!»

Της είπα δίχως δεύτερη σκέψη να προχωρήσει
Κι έτσι τα ‘φτιάξαν κι ήμασταν κι οι δυο ευτυχισμένοι

Ωστόσο ξάφνου δήλωσε: «Χαρά να μου χαρίσει
Αρσενικός πια δε μπορεί, δεν είμαι ερωτευμένη

Μαζί σου μα σ' ευχαριστώ που μ' άνοιξες τα μάτια
Που μ' εκανες και ένιωσα απελευθερωμένη
Κι άφησα τις αναστολές» κι εγώ ήμουν κομμάτια
Όταν κατέληξε: «Καλή φιλία θα μας δένει...»

Γαμώτο μου! Γιατί αυτή; Τι έχει παραπάνω;
Άκουσα πως παντρεύτηκαν κάπου στην Ολλανδία
Κι εγώ για πρώτη μου φορά την πρακτική μου κάνω
Σε γκέι τσόντα- δεν μπορώ να βλέπω πια αιδοία.

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΙΟΒΑΝΑΚΗΣ

Ο Νικόλαος Γιοβανάκης (1931-2009), ο παλαιότερος των ποιητών αυτής της ανθολογίας και παππούς του γράφοντος, εργάστηκε ως εργοδηγός της Δ.Ε.Η. και διετέλεσε, μεταξύ άλλων, Πρόεδρος της Κοινότητας Αγίου Ιουάννη Αλιβερίου. Από την τελευταία του αυτή εμπειρία εμπνεύστηκε τις κάτωθι περιπαικτικές και φαινομενικά ναΐφ “σατιρικές μαντινάδες”, όπως τις αποκαλούσε- που τιτλοφορούνται με τα ονόματα πρώην μελών του τοπικού δημοτικού συμβουλίου- οι οποίες καυτηριάζουν μεν συγκεκριμένα πρόσωπα και καταστάσεις του τόπου του, αλλά θα μπορούσαν να ανήκουν σε κάθε μέρος της ελληνικής επαρχίας όπου ακόμα και σήμερα ο καθένας θα ευχαριστιόταν να τον αποκαλούν όλοι “Πρόεδρο”.

Ντίκας Ταξιάρχης

Ντύθηκα με τη φόρμα μου που πήρα απ' το παζάρι
Και στα σκουπίδια έτρεξα φωτιά που έχουν πάρει

Πάλι μας έβαλαν φωτιά να μας τρομοκρατήσουν
Και πυροσβέστες έτρεξαν πάλι για να τη σβήσουν

Προσέξτε τα μπατζάκια μας μονάχα να μην πάρουν
Φωτιά γιατί αν πάρουνε κάποιοι θα το χαρούνε
Και κείνο που θα ευχηθούν άστε τους να καούνε

Γι' αυτό προσέξτε τις φωτιές τούτο το καλοκαίρι
Γιατί θα 'ναι πολύ θερμό
Να δω σε ποιον συνδυασμό
Το γούρι θε να φέρει

Σπίθας Ευάγγελος

Είναι μια σπίθα ζωηρή, φλόγα μεγάλη βγάζει
Και πάντα με τον Δήμαρχο θέλει για να τα βάζει

Ζηλεύει το μουστάκι του, το μαύρο το μαλλί του
Και επί πίνακι ζητεί να 'ρθει η κεφαλή του

Βαγγέλη εάν κοπεί η κεφαλή εννέα θα φυτρώσουν
Λερναία Ύδρα θα γενούν να σε κατατροπώσουν

Βέβαια εσύ θα αμυνθείς, θα το αντιμετωπίσεις
Αλλά τον Γκίκα¹ δύσκολα μπορείς να τον νικήσεις

Παρόλα τα προσόντα σου και την παλικάριά σου
Το χρίσμα δε σου δώσανε τα κέντρα τα δικά σου

Και εσύ το πήρες σοβαρά, το θέλεις με μεράκι
Χωρίς κουβέντα δεύτερη σήκωσες μπαϊράκι

Και αρχηγός συνδυασμού ηγείσαι τώρα πάλι
Συλλογισμούς τους έβαλες και ζάλη στο κεφάλι

---

¹ Πρώην δήμαρχος Αλιβερίου Ευβοίας

Ταμβάκος Χρήστος

Τα μπλεξα πάλι Δήμαρχε, μπουνάτσες και μποφόρια
Κι η θάλασσα αγρίεψε με κύματα πελώρια

Κι αφού περιπλανήθηκα, έχασα το κουράγιο
Και το καράβι έδεσα σε τούτο το μουράγιο

Και έριξα την άγκυρα μην ξαναταξιδέψω
Και στο χωριό μου έτρεξα εκεί να προεδρέψω
Και όλα τα προβλήματα μήπως και τα ξεμπλέξω

Κι αρχίζοντας σιγά σιγά
Πατώντας πια πιο σταθερά
Μες στα στενά σοκάκια
Πρόεδρο με φωνάζανε
Και τα μικρά παιδάκια

Κι εγώ πήρα τα πάνω μου και μ' έργα πλημμυρίζω
Και το χωριό ακούραστος αμέσως τριγυρίζω

Και το μυαλό μου πήγαινε στο καπετανιλίκι
Και πάλι λάθος τα 'μπλεξα με το προεδριλίκι

Και νόμιζα πως στη στεριά καράβια αρμενίζω
Και με τον Καποδίστρια εγώ θα αλωνίζω

Δε βλέπω πια του καραβιού αυτόν τον καπνοδόχο
Και δυστυχώς λογάριαζα χωρίς τον ξενοδόχο

ΓΙΩΡΓΟΣ Σ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

Κοντά στο ύφος και την θεματική των ποιητών του “κύκλου της ανωμαλίας” είναι και ο Γιώργος Σ. Κόκκινος (1977-), ποιητής, συντάκτης λογοτεχνικών ιστοσελίδων και γενικότερα “διαδικτυακός εραστής της τέχνης του Λόγου”, όπως δηλώνει. Η άμεσα προκλητική διάθεση και ο παρεκβατικός ερωτισμός κυριαρχούν στους περισσότερους σατιρικούς του στίχους. Αξίζει επίσης να σημειωθεί πως, αντίθετα με τους υπόλοιπους ποιητές αυτής της ανθολογίας, ο Κόκκινος είναι ένας κατ’ εξαίρεση σατιρικός στιχουργός, με το δραματικό ποιητικό του έργο να έχει μάλιστα βραβευτεί και αναγνωριστεί από την κριτική.

Παιχνίδια ερωτικά

Μια νύχτα με πανσέληνο που θα 'χει ξαστεριά
Στολή θα σου αγοράσω μια μαύρη πλαστικά
Φτιαγμένη από βινύλιο ποιότητας άλφα-άλφα
Και ένα μακρύ μαστίγιο να κάνει χράτσα-χράτσα

Θα σε καλέσω σπίτι μου τάχα μου για καφέ
Κι εσύ ανυποψίαστη να κάνεις χαβαλέ
Μα μόλις σου ζητήσω να παίξουμε μαζί
Να πάρεις το μαστίγιο να βάλεις τη στολή

Εγώ σαν ένας σκλάβος θα σ' έχω για αφέντρα
Και ό,τι μου ζητήσεις χωρίς άλλη κουβέντα
Θα πρέπει να το κάνω, να μη με τιμωρήσεις
Σε κάθε διαταγή σου χαλί να με πατήσεις

Σαν δούλος σου Κυρία την γλώσσα μου θα βγάλω
Τις μυτερές σου μπότες στο στόμα μου θα βάλω
Και σαν θα καθαρίσω κάθε ακαθαρσία
Πάτα με, με τα πόδια σου και λιώσε με Κυρία

Είμαι ανυπεράσπιστος, ένα μικρό σκουλήκι

Μπροστά σε σένα φαίνομαι σιχαμερό ποντίκι

Βασάνισέ με αλύπητα με τα λεπτά τακούνια

Πάτα με μέχρι αίματα να βγουν απ' τα ρουθούνια

Βάρα με το μαστίγιο κόκκινο να με κάνεις

Και χτύπα με αλύπητα μέχρι να με πεθάνεις

Κι από το άψυχο κορμί κάθε σημάδι μέτρα

Ευγνωμοσύνη θα χρωστώ σε σένανε Αφέντρα.

14/12/2005

Ωδη στις μπότες σου

Μες της νύχτας το απίστευτο μεθύσι

Το πουλί μου έχει πάθει μία στύση

Σαν κοιτώ τα θεϊκά σου ποδαράκια

Να πατάνε τα πολύχρωμα πλακάκια

Πόσο θα 'θελα να ήμουνα ο δρόμος

Να περπάταγες να έφευγε ο πόνος

Να γινόμουν χαλί στα βήματά σου

Την αγάπη μου να ζήλευε η καρδιά σου

Πόσο θα 'θελα να ένιωθα τις μπότες

Το κορμί μου να το πάταγαν στρατιώτες

Τα τακούνια σου ν' αφήνουνε πληγές

Να αισθάνεσαι σαν δυο κατακτητές

Μες της νύχτας την απίθανη γιορτή

Το πουλί μου έχει κάτσει προσοχή

Περιμένει διαταγή να εκσπερματώσει

Πριν η μπότα σου η μαύρη το σκοτώσει

Θέλει απόψε να το κάνεις αλοιφή

Να το λιώσεις με μανία και οργή

Θέλει έτσι να σου πει τον έρωτά του

Πως για σένα μόνο φτύνει τα φιλιά του

Σαν κοιτώ τα θεϊκά σου ποδαράκια

Αχ, πως θα 'θελα να πέσω στα πλακάκια

Να συνθλίψεις την καρδιά μου στα σκαλιά

Να γεμίσω όλες τις μπότες σου φιλιά

Φταίει ο έρωτας δεν είναι αμαρτία

Να σε θέλω για Θεά μου και Αγία

Κάθε μέρα σαν πιστός να προσκυνώ

Κάθε βήμα σου που τόσο τ' αγαπώ

Μες της νύχτας το απίστευτο μεθύσι

Το πουλί μου έχει πάθει μία στύση

Περιμένω πως και πως να με πατήσεις

Την ψυχή μου μ' ένα βήμα ν' αναστήσεις.

30/01/2006

Ο ύμνος του Datsun

Καθάρισα τις τρύπιες επαφές

Και ένωσα τα βρώμικα καλώδια

Το έβγαλα μια βόλτα στην Αθήνα με βροχές

Κι ανοίξανε οι δρόμοι με τα εμπόδια

Το κίτρινο αυτό παλιομηχάνημα

Κουβούκλιο από σίδηρο φτιαγμένο

Με πήγε ως τα τώρα σε ονείρου διαδρομές

Γι' αυτό το διατηρώ σεναρισμένο

Μπορεί το μαγνητόφωνο να έφαγε φλασιές

Μα έχω τη φωνή μου τη στεντόρεια για ωδές

Μπορεί λίγο το κάθισμα να έχει εσοχές

Μπορεί να 'χει απ' την πλάτη φύγει ο πόντος

Μπορεί να κομματιάζεται το χρώμα απ' τις σκουριές

Μα γίνεται στα μάτια όλων στόχος

Του άλλαξα πα-πα να μην κολλάει πουθενά

Σε άμμο, σε χαλίκι και στη θάλασσα

Αμάξι για βουνό, για παραλία και καφέ

Να τρώνε σκόνη οι άλλοι, που τους άφησα

Γαμιώντας πάει με γκάζια εθνική

Τον άνεμο τον σχίζει με τη μούρη

Θα ζύγισε έναν τόνο, στην καμπίνα εγώ κι εσύ

Καλύτερο από Porsce ρε χαμούρη

Το τράκαρο σε μάντρες, σε πλατάνια και αυλές

Και γκρέμισα τις μάντρες των γειτόνων

Στ' αυτιά μου πως ηχούσανε υστερικές φωνές

Μα εγώ περιχαρής το ευχαριστιόμουν

Λοιπόν το αμαξάκι μου το έχω εγώ κουκλί

Και πλέον δε φοβάμαι ούτε νταλικά

Το χτύπησε στο πορτ μπαγκάζ μια τέτοια ένα πρωί

Και πήγαν τη νταλικά στα σκουπίδια .... !!!!!

18/04/2008

Ο Βαγγέλης Παπαδιόχος γεννήθηκε το 1986 και κατάγεται από το Αλιβέρι Ευβοίας. Σπούδασε οικονομικά, δημόσια διοίκηση και σκηνοθεσία κινηματογράφου. Εργάζεται ως δημόσιος υπάλληλος. Έχει εκδώσει μια ποιητική συλλογή («Σατυρικά γράμματα»- εκδ. Bookstars, 2017) και δύο συλλογές διηγημάτων («Λαθρεπιβάτες»- εκδ. Οσελότος, 2018 και «Σκοτεινά δωμάτια»- εκδ. Συμπαντικές διαδρομές, 2019).

Πηγή εικόνας: <https://creativecommons.org/licenses/by/2.0/?ref=ccsearch&atype=rich>